

CARTEA LUI IOV

Cap 1

Iov, sfânt și bogat, pentru fiii ce să uspăta unul la altul, Domnului jârtveaște, a căruia moșteniri cercându-le Satana, Domnul răpirii le dă, prin carele pierzându-și toate averile și ucigându-i-să fiii, însuși cu seamnele mahnirii răbdătoriu, spre laudele lui Dumnezeu să porneaște.

1. **U**n om era în pământul Hus, pe nume Iov; și era omul acela unit și drept și temătoriu de Dumnezeu și depărtându-să de rău.
2. Și i s-au născut șapte fii și trei feate.
3. Și au fost moștenirea lui oi șapte mii și cămile trei mii și părechi de boi cinci sute și asine cinci sute și familie multă foarte. Și era omul acela mare între toți răsăriteanii.
4. Și să ducea fiii lui și făcea uspățu prin case, fieștecarele în zioa sa. Și, trimițând, chema trei surorile sale să mănçe și să bea cu ei. |
- 11r 5. Și, trecând înprejur zilele uspățului, triimitea la ei Iov și-i sfințea; și, sculându-să dimineată, aducea arderi de tot pentru fieștecarii. Că zicea: „Ca nu cumva să fie păcătuit fiii miei și bine să fie cuvântat pre Dumnezeu în inimile sale”. Așa făcea Iov în toate zilele.
6. Iară în oarecarea zi, venind fiii lui Dumnezeu să stea înaintea Domnului, au fost între dânșii și Satan,
7. Căruia i-au zis Domnul: „De unde vii?” Care răspunzând, au zis: „Încungiurat-am pământul și l-am umblat”.
8. Și au zis Domnul cătră el: „Au n-ai socotit sluga Mea, Iov, că nu iaste lui aseaminea pre pământ om unit și drept și temătoriu de Dumnezeu și depărtându-să de rău?”
9. Căruia răspunzând, Satan au zis: „Au doară Iov în zădar să teame de Dumnezeu?”
10. Au nu Tu l-ai îngrădit pre el și casa lui și toate averile prinprejur, lucrurile mânilor lui le-ai blagoslovit și moșia lui au crescut pre pământ?”
11. Ci întinde-Ți cătuși de cât mâna și atinge toate care biruiaște, de numai în față bine Te va cuvânta!”
12. Și au zis Domnul cătră Satan: „Iată, toate care are în mâna ta sânt; numai spre el să nu-ți întinzi mâna”. Și au ieșit Satan de la fața Domnului.
13. Iară într-o zi oarecarea, mîncând fiii lui și featele și bând vin în casa fratelui său celui întâiu născut, |
- 11v 14. Sol au venit la Iov, care au zis: „Boii ara și asinile să păștea pre lângă ei;
15. Și au năvălit saveii și le-au luat toate, și slugile le-au lovit cu sabia; și am scăpat eu sângur, să-ți vestesc!”
16. Și încă el grăind, venit-au altul și au zis: „Focul lui Dumnezeu au căzut din ceriu și, lovind oile și slugile, le-au mistuit; și am fugit eu sângur, să-ți vestesc!”

17. Ci și acela încă grăind, venit-au altul și au zis: „Haldeii au făcut trei turme și au năvălit cămilele și le-au luat, ci încă și slujile le-au tăiat cu sabia, și eu am fugit sângur, să-ți vestesc!”

18. Încă el grăia și, iată, altul au intrat și au zis: „Fiii tăi și featele tale, mâncând și bând vin în casa fratelui său celui întâiu născut,

19. De năpraznă un vânt groaznic au năvălit despre partea pustiei și au lovit patru cornuri a casei, carea, căzând pre fiii tăi, i-au oborât și au murit; și am scăpat eu sângur să-ți vestesc!”

20. Atunci s-au sculat Iov și s-au rupt vejmintele și, tunzându-și capul, căzând pre pământ s-au închinat,

*Ecli 5, 14. 21. Și au zis: * „Gol am ieșit din pânțele maicii mele și gol mă voi întoarce acolo.
1 Tim. 6, 5. Domnul au dat, Domnul au luat; precum Domnului i-au plăcut, așa s-au făcut. Fie numele || Domnului binecuvântat!”

12r

22. Întru toate acestea n-au păcătuit Iov cu buzele sale, nici bolunzește ceva au grăit împotriva lui Dumnezeu.

Cap 2

Satan, dobândind de la Dumnezeu slobozenie, lovește pre Iov cu bubă rea foarte, pre carele și muierea lui îl probozește. Iară trei ai lui priiatini cercetându-l, în șapte zile împreună, fiindu-le milă, cu el pre pământ tăcuț șed.

1 i au fost când, într-o zi oarecare, venia fiii lui Dumnezeu și sta înaintea Domnului; și venise și Satan între ei și sta înaintea Lui,

2 De au zis Domnul către Satan: „De unde vii?” Care i-au răspuns: „Am încungiurat pământul și l-am umblat”.

3. Și au zis Domnul către Satan: „Au socotit-ai sluga Mea, Iovul, că nu ieste lui aseamenea pre pământ, bărbat unit și drept și temătoriu de Dumnezeu și depărtându-să de rău și încă fiindu-și nevinovăția? Iară tu M-ai întărâtat asupra lui, ca să-l năcăjesc în zădar”.

4. Căruia răspunzând Satan, au zis: „Piele pentru piele și toate care are omul le va da pentru sufletul său.

5. Însă trimite-Ți mâna și-i atinge gura și trupul, și atunci vei vedea că în față bine | Te 12v
cuvintează!”

6. Și au zis Domnul către Satan: „Iată, în mâna ta iaste, însă sufletul lui îl țâne”.

7. Și, ieșind Satan de la fața Domnului, au lovit pre Iov cu bubă rea, de la talpe până la creștetul lui;

8. Carele cu hărbul rădea puroile, șezând în gunoiu.

9. Și i-au zis muierea lui: „Încă tu rămâi în unirea ta? Binecuvintează pre Domnul și mori!”

10. Carele au zis către ea: „Ca una din muierele ceale nebune ai grăit. De am luat ceale bune din mâna lui Dumnezeu, ceale reale pentru ce să nu le priimim?” Întru toate acestea n-au păcătuit Iov cu buzele sale.

11. Deci, auzând trei priiatini a lui Iov tot răul ce i să întâmplase, au venit fieștecarii din locul său, Elifaz Themaniteanul și Valdad Suhiteanul și Sofar Naamathineanul. Că să înțelesease ca, împreună venind, să-l cerceteaze și să-l mângâie.

12. Și, rădicându-și de departe ochii săi, nu l-au cunoscut; și, strâgând, au plâns și, rumpându-și vejmintele, au prăsărat cenușe preste capul său în ceriu.

13. Și au șezut cu el pre pământ șapte zile și șapte nopți; și nime nu-i grăia cuvânt, că vedea durearea a fi foarte.

Cap 3 ||

*Iov, slobozând zăbalele firii, își blastă mă zioa nașterii sale și viața, arătând nevoile oamenilor și 13r
de câte reale să sloboade; carele de această lumină îndată să orbeaște.*

1 upă acestea s-au deșchis Iov gura sa și s-au blăstămat zioa.

2 Și au grăit:

*Irim. 20, 24. 3 „Piară zioa în carea m-am născut și noaptea în carea s-au zis: «Zămislitu-s-au om!»

[14]

4. Zioa aceea să se întoarcă în întunearec, nu o cearce Dumnezeu mai mult și să nu strălucească cu lumină!

5. Negrească-o întunecarecul și umbra morții, cuprinză-o ceața și să se învăluiască în amărăciune!

6. Noaptea aceea să o stăpânească întunecosul vifor, nu să socotească în zilele anului, nici să se numere în luni!

7. Fie noaptea aceea să sânguratăcă, nici vreadnică de laudă!

8. Blesteme-o cei ce blastămă zioa, carii gata sânt a deștepta pre Leviathan!

9. Întunece-să stealele de ceața ei, așteapte lumina și să nu o vază, nici răsăritul zorilor, când să rădică,

10. Că n-au închis ușa pântecelui ce m-au purtat, nici au depărtat ceale reale de la ochii miei!

11. Pentru ce n-am murit în zgău? Ieșind din pânțele, căci îndată n-am perit? |

13v 12. Căci m-am cuprins în brață, căci m-am aplecat cu țâțele?

13. Că acum dormind aș tăcea și în somnul meu m-aș odihni,

14. Cu împărații și cu sftnicii pământului carii își zidesc sângurătăți,

15. Au cu căpeteniile carii stăpânesc aur și-ș umplu casele sale de argint,

16. Au ca un fără vreamă născut n-ași fi trăind, sau ca cei zămisliți, ce n-au văzut lumina.

17. Acolo cei necurați au încetat de gâlceavă și acolo s-au odihnit cei obosiți de vârtute,

18. Și cei biruiți cândva aseamenea fără gloate n-au auzit glasul silitoriului.

19. Cel mic și cel mare acolo sânt, și sluga, slobod de domnul său.

20. Pentru ce ticălosului s-au dat lumina, și viața celor ce sânt în amărăciune?

21. Carii așteaptă moartea și nu le vine, ca cei ce sapă comoara,

22. Și să bucură foarte când vor găsi mormântul

23. Bărbatului a căruia ascunsă-i iaste calea și l-au încungiurat Dumnezeu cu întunecare.

24. Mai nainte de-a mânca, suspin, și ca apele ce undează, așa-i rugirea mea.

25. Că frica de carea mă temeam mi-au venit, și de ce mă grigeam mi s-au întâmpat.

26. Au nu m-am tânguit? Au n-am tăcut? Au nu m-am odihnit? Și au venit preste mine mânia”. ||

14r

Cap 4

Elifaz ceartă pre Iov pentru nerăbdarea și să sârguiaște a-i arăta că pentru păcatele sale să ceartă de la Dumnezeu, Carele celui nevinovat protivnice nu-i trimite.

1 i, răspunzând Elifaz Themaniteanul, au zis:

2 „De vom începe a grăi, doară cu greu vei lua? Dară gândita vorbă cine o va putea ținea?

3. Iată, ai învățat pre mulți și mâni obosite ai întărit;

4. Pre cei ce să potignea i-ai învărtosat, și genunchele ce tremura le-ai întărit.

5. Iară acum au venit preste tine rana și te-ai slăbit; atinsu-te-au și te-ai turburat.

6. Unde iaste frica ta, tăria ta, răbdarea ta și săvârșirea căilor tale?

7. Adu-ți aminte, rogu-te, cine cândva nevinovat au perit sau când cei drepti s-au șters?

8. Ci mai vârtos vezi pre cei ce lucră nedreptate și samână dureri și le seaceră,

9. Suflând Dumnezeu a fi perit și de duhul mâinii Lui a fi mistuiți.

10. Rugirea leului și glasul leiței și dinții puilor de lei s-au zdrobit.

11. Tigrișul au perit pentru că nu avea pradă, și puii de leu s-au răsipit. |

14v 12. Iară cătră mine s-au zis cuvânt ascuns și ca pă furiș au cuprins ureachea mea vinele ohtării Lui.

13. În groaza vederii de noaptea, când somnul cuprinde pre oameni,

14. Spaimă m-au curins și tremurare, și toate oasele meale s-au cutremurat.

15. Și, trecând duhul pre lângă mine, s-au îngrozit perii trupului meu.

16. Stătut-au cineva a căruia nu i-am cunoscut fața, chip înaintea ochilor miei, și glas ca de boare lină am auzit.

17. *Au doară omul cu asemănarea lui Dumnezeu să va îndrepta, sau decât Făcătorul său mai curat va fi omul? *Jos 25, 4.
Jos 15, 15.

18. *Iată, cei ce-I slujesc nu sânt stătornici și între îngerii Săi au grăit răotate. *2 Petr. 2, 4.

19. Cu cât mai vârtos cei ce lăcuiesc în casă de lut, carii au temeiul de pământ să vor mistui ca de molii? Iuda 1, 6.

20. De dimineața până sara să vor tăia și, pentru că nici unul înțaleage, în veac vor peri.

21. Iară carii vor rămânea să vor lua dintre dânșii. Muri-vor, și nu întru înțelepciune.

Cap 5

Elifaz iarăși ceartă pre Iov de ne | dreptate, că nime fără vina sa de la Dumnezeu să ceartă. 15r
Pentru aceea îndeamnă pre Iov să se întoarcă către Dumnezeu și așa îi făgăduiaște că-i vor fi
toate norocite și lucrurile dumnezeieștii rânduiei despre făpturi le înalță.

1. hiiamă, dară, de iaste cine să-ți răspunză, și la oarecare din sfinți te întoarc.
2. Adevărat, pre cel bolund îl ucide mâniia, și pre cel mic îl ucide pizma.
3. Eu am văzut pre cel bolund cu rădăcină tare și i-am blăstămat frumseța lui îndată.
4. Departe vor fi fiii lui de mântuire și să vor zdrobi în poartă și nu va fi cine să-i scoață,
5. A căruie săcerișu cel flămând îl va mânca și pre el îl va răpi cel întrarmat și vor bea cei sătoși averile lui.
6. Nimic pre pământ să face fără pricină, și din năsip nu răsare durearea.
7. Omul să naște spre lucru, și paserea spre zburare.
8. Pentru aceea eu mă voi ruga Domnului și la Dumnezeu voi pune vorba mea,
9. Care face ceale mari și neispitite și minunate fără număr;
10. Care dă ploaie pre fața pământului și stropește cu apă toate;
11. Care pune pre cei smeriți întru-nnălțime și pre cei mâhniți îi rădică cu sănătate; |
12. Care răsipește gândurile celor necurați, să nu poată plini mânilor ce începuse; 15v
13. *Care prinde pre cei înțelepți întru vicșugul lor și sfatul celor necurați răsipește.
14. De zioa vor cădea întru-ntunearec și ca în noaptea, așa vor pipăi într-amiazezi.
15. Iară pre cel lipsit îl va mântui de sabia gurii lor, și pre cel sărac, de mână sălnică.
16. Și va fi celui lipsit nădejde, iară nedreptatea îș va trage gura sa.
17. Fericitu-i omul care să ceartă de la Dumnezeu; deci certarea Domnului să nu o urgisești,
18. Că El rănește și vindecă; lovește, și mânilor Lui vor face sănătos.
19. În șase năcazuri te va slobozi, și într-a șaptea nu te va atinge răul.
20. În foamete te va scoate din moarte, și în războiu din mâna sabiilor.
21. De zbiciul limbei te vei ascunde și nu te vei teme de năcaz când va veni.
22. În pustiere și în foamete vei râde, și de fierile pământului nu te vei îngrozi,
23. Ci cu pietrele țânurilor legătura ta, și fierile pământului păciuitoare vor fi ție.
24. Și vei ști că pace are cortul tău și, cercetându-ți feliul tău, nu vei păcătui.
25. Și vei ști că înmulțită va fi sămânța ta, și neamul tău, ca iarba pământului. ||
26. Întra-vei în mormânt în prisosire, precum să adună stogul în vremea sa. 16r
27. Iată, aceasta precum am cercat, așa iaste. Care auzând, cu mintea o socoteaște”.

*1 Cor. 3, 19.

Cap 6

Arată Iov că cu mult mai greale pătimește decât ar fi vreadnic, jeluindu-să că să părăsește de
la priiatini, certând greu și pre acești trei carii la sâne venise a-l mângăia; și cu răbdare a-l
asculta, ceare.

1. i răspunzând Iov, au zis:
2. „Batâr de s-ar cumpăni păcatele mele, cu carele m-am făcut vreadnic de mânie și de pedeapsa carea pătimesc, în cumpănă.
3. Ca năsipul mării aceasta mai grea s-ar arăta. Pentru aceea și cuvintele mele de dureare sânt pline.
4. Că săgețile Domnului sânt spre mine, a căroră urgiia au beut duhul meu, și îngrozirile Domnului oștesc asupra mea.
5. Au rugiva măgariul sălbatec când va avea iarbă? Sau va mugi bou când va sta dinnaintea ieslii pline?
6. Sau să va putea mânca ceva nesărat, ce nu-i deres cu sare? Sau va putea cineva gusta, care gustându-să, aduce moarte?
7. Ceale ce mainte nu era să le atingă sufletul | mieu, acealea pentru strâmturarea, acum 16v
- bucatele mele sânt.
8. Cine-m va da, să-m vie cearerea mea; și ce aștept să-mi dăruiască Dumnezeu?
9. Și Cel ce au început, Acela să mă zdrobească să-Și sloboază mâna și să mă ucigă?
10. Și aceasta să-m fie mângăierea ca, năcăjindu-mă cu dureare, să nu îngăduiască, nici să zică împotrivă cuvintelor sfatului.

11. Că ce-i tăria mea, ca să sufăr? Care-i sfârșitul meu, să mă port cu răbdare?
 12. Nici tăria pietrilor, tăria mea, nici trupul meu de aramă iaste.
 13. Iată, nu-mi iaste ajutoriu în mine și cei de lipsă ai miei încă s-au depărtat de la mine.
 14. Cine-și ia de la priiatinul său mila, frica Domnului o au părăsit.
 15. Frații miei m-au trecut ca răpegiunea ce treace repede în văli.
 16. Cei ce să tem de brumă, va cădea preste dâșii neaoa.
 17. În vremea când vor fi răsipiți, vor peri și, cât să va încălzi, să vor topi din locul său.
 18. Încălcitu-s-au cărările pașilor lor. Umbla-vor în deșert și vor peri.
 19. Socotiți cărările Theman, drumurile Sava și așteptați puțântel.
 17r 20. Rușinatu-s-au, căci am nădăjduit; veni | t-au și până la mine și s-au acoperit cu rușine.
 21. Acum ați venit; și acum, văzând rana mea, vă teameți.
 22. Au doară am zis: „Aduceți-m”, și „Din averile voastre dați-m”?
 23. Sau: „Sloboziți-mă din mâna vrăjmașului și din mâna celor vârtoși scoateți-mă”?
 24. Învățați-mă, și eu voiu tăcea; și, de nu știu doară ceva, învățați-mă!
 25. Pentru ce ați hulit cuvintele adevărului, nefiind dintre voi careva care să mă poată vădi?
 26. Numai spre certare v-ați împodobit vorba și în vânt scoateți cuvintele.
 27. Preste cel sărac de părinți năvăliți și vă sârguiți a răsturna priiatinul vostru.
 28. Însă ce-ați început, umpleți; dați-mi ureache și vedeți de mințu.
 29. Răspundeți, rogu-vă, fără prigonire, și, grăind, cel ce-i drept judecați.
 30. Și nu veți afla în limba mea nedreptate, nici în fălcile meale bolunzia va răsuna.

Cap 7

- 17v *Iov a vieții omeneshi și ale sale multe feliuri de năcazuri arată, nici a i să răsplăti după fericirea vieții de acum. Și ceare de la Dumnezeu a să slobozi din mișălătăt, | mirându-se de rânduiala lui Dumnezeu pentru mișelul om.*

1. zboiu iaste viața omului pre pământ și ca zilele năimitului zilele lui.
 2. Precum sluga doreaste umbra și precum năimitul așaptă sfârșitul lucrului său,
 3. Așa și eu am avut luni deșarte și nopț ostenitoare mi-am numărat.
 4. De voiu dormi, voiu zice: «Când mă voiu scula?» Și iarăși voiu aștepta sara și mă voiu umplea de dureri până la întunearec.
 5. Îmbrăcatu-s-au trupul meu cu putrejune și cu gunoiul pravului; pielea mea s-au uscat și s-au încrețit.
 6. Zilele meale mai reapele au trecut decât de la țăsătoriu pânza să taie și s-au sfârșit fără de nici o nădejde.
 7. Adu-ți aminte că vânt iaste viața mea și nu să va întoarce ochiul meu să vază ceale bune,
 8. Nici să va uita la mine vederea omului; ochii tăi spre mine, și nu voiu sta.
 9. Precum să mistuiaște norul și treace, așa care să va pogorî în iad nu să va sui,
 10. Nici să va mai întoarce în casa sa, nici-l va mai cunoaște locul lui.
 11. Pentru aceea și eu nu voiu îngădui gurii meale; grăi-voiu în năcazul sufletului meu, băznui-voiu cu amărăciunea sufletului meu.
 12. Au doară mare sânt eu, au cât, că m-au încungiurat cu închisoare? ||
 18r 13. De voiu zice: «Mângăia-mă-va patul meu și mă voiu rădica grăind în așternutul meu»,
 14. Îngrozi-mă-vei prin visuri și prin vedenii, cu înfricoșeri mă vei lovi;
 15. Pentru aceea au ales zătigneală sufletul meu și moarte oasele meale.
 16. Deznădăjduit-am, nicidecum mai mult voiu trăi. Îngăduiaște-mi, că nimica sânt zilele meale.
 17. Ce iaste omul, că-l mărești? Căci pui preste el inima Ta?
 18. Cercetezi-l de dimineață și curund îl cerci.
 19. Până când nu-mi îngăduiești, nici mă lași să-mi înghițu balele meale?
 20. Păcătuit-am; ce-ți voiu face, o, Păzitoriu Oamenilor? Pentru ce m-ai pus împrotivitoriu Ție și m-ai făcut mie însumi greu?
 21. Căci nu iai păcatul meu, și pentru ce nu depărtezi nedreptatea mea? Iată, acum în pulbere voiu dormi, și dimineață de mă vei cerca, nu voiu sta”.

Cap 8

Valdat pre Iov îl ceartă ca pentru o vorbă nedumnezeiască și-l îndeamnă să să întoarcă către Dumnezeu și spre mai bună viață; și așa-i făgăduiaște că toate-i vor fi mai fericite și-i arată

cătu-i de deșartă nădejdea fățarnicilor, zicând că Dumnezeu celor buni, bune, și celor răi, reale numai le dă. |

- 1 i, răspunzând Valdad Suhiteanul, au zis: 18v
- 2 „Până când vei grăi de acealea și duh de multe feliuri cuvintele gurii tale?
- 3 Au doară Dumnezeu înșală judecata? Au Cel Atotputernicul răstoarnă ce-i drept?
4. Și fiii tăi de-I vor fi păcătuit și i-au slobozit în mâna nedreptății sale,
5. Iară tu de te vei scula devreame cătră Dumnezeu și te vei ruga Atotputernicului,
6. De vei umbla curat și drept, îndată să va deștepta cătră tine și așezat va face lăcașul dreptății tale.
7. Atâta cât de vor fi fost ceale dintâiu ale tale mici, și ceale de pre urmă ale tale să vor înmulți foarte.
8. Că întrebă neamul cel de mainte și cu deadinsul cearcă pomenirea părinților.
9. *Că de ieri sântem și nu știm, căci ca umbra zilele noastre trec pre pământ.
10. Și ei te vor învăța; grăi-ț-vor și din inima sa ță-or scoate cuvinte.
11. Au poate trăi volbura fără umezală sau șovarul a creaște fără apă?
12. Încă fiind în floare, nici rumpându-se cu mâna, să uscă.
13. Așa, căile tuturor celor ce uită pre Dumnezeu, și nădejdea fățarnicului va peri.
14. Nu-i va plăcea trândăvirea sa și, precum pânza painjinului, cutezarea lui. ||
15. Răzima-să-va spre casa sa și nu va sta; propti-o-va și nu să va scula. 19r
16. Umădă să veade până a veni soarele și în răsăritul său colțul lui va răsări.
17. Preste grămadă de pietri rădăcinile lui să vor îndesa și între pietri va zăbovi.
18. De-I va sorbi din locul său, îl va tăgădui și-i va zice: «Nu te-am cunoscut!».
19. Că aceasta-i veselia căii lui, ca iarăși din pământ alții să răsără.
20. Dumnezeu nu va lepăda pre cel unit, nici va întinde mâna celor vicleni,
21. Până ce să va umplea de răs gura ta și buzele tale de veselie.
22. Carii te urăsc să vor îmbrăca cu rușine și cortul celor necurați nu va sta”.

*Jos 14, 2.
Psalm 143, 4.

Cap 9

Îngăduiaște Iov a fi Dumnezeu preste toate drept, nici a putea omul învinge pre Dumnezeu de nedreptate. Omul, zice Iovul, asămânându-să lui Dumnezeu, nu să poate îndrepta; mărima dumnezeieștii puteri și a înțelepciunii să arată, ca nime să nu-i poată sta împotivă sau a-i răspunde. Iară Dumnezeu și pre cel necurat loveaște, și pre cel nevinovat. Și a sa nevinovăție împotiva priiatinilor o sprijinește, pomenindu-și năcazul. |

- 1 i, răspunzând Iov, au zis: 19v
- 2 „Adevărat știu că așa iaste și cum că nu să îndreptează omul asămânându-să cu Dumnezeu.
3. De va vrea a să prici cu El, nu-I va putea răspunde una pentru o mie.
4. Cel înțelept cu inima și tare cu vârtutea, cine I-au stat împotivă și pace au avut?
5. Carele au mutat munții și n-au știut cei ce i-au răsipit în urgiia Sa;
6. Cel ce mișcă pământul din locul său și stâlpii lui împreună să lovesc;
7. Care poruncește soarelui și nu răsare, și stealele le încuie ca supt peceate;
8. Carele au întins ceriurile sângur și pășaște pre valurile mării;
9. Care face Arcturul și Orionul și Hiera și ceale dinlăuntru austrului;
10. Carele face ceale mari și necuprinse și minunate, a căroră nu iaste număr.
11. De va veni la mine, nu-L voiu vedea; de să va duce, nu-L voiu înțaleage.
12. De va întreba de pripă, cine-I va răspunde sau cine poate zice: «Căci așa faci?»
13. Dumnezeu, a Căruia mării nime-I poate sta împotivă și supt Carele să pleacă cei ce poartă pământul.
14. Dară eu cât sânt, ca să-I răspunzu și || să vorbesc cu cuvintele mele cu El? 20r
15. Care de-ași și avea ceva drept, nu-I voiu răspunde, ci mă voiu ruga Judecătorului meu;
16. Și chemându-L, de mă va asculta, nu crezu că au ascultat glasul meu.
17. Că în vifor mă va zdrobi și va înmulți ranele mele și fără pricină.
18. Nu îngăduiaște a să odihni duhul meu și mă umple de amărăciune.
19. De să cearcă tărie, foarte vartos iaste; de să cearcă dreptatea judecății, nime nu îndrăznește pentru mine a grăi mărturie.

20. De voi vrea a mă îndrepta, gura mea mă va osândi. De voi vrea nevinovat a mă arăta, strâmb mă va dovedi.
21. De voi fi și unit, și aceasta nu va ști sufletul meu și mi să va urî de viața mea.
22. Una iaste carea am grăit: «Și pre cel nevinovat și pre cel necurat El îi mistuiaște.
23. De bate, ucigă o dată, și nu răză de pedepsele celor nevinovați.
24. Pământul s-au dat în mânilor necuratului, fața judecătorilor Lui o acopere, că de nu-i El, cine dară iaste?»
- 20v 25. Zilele mele mai grabnice au fost decât alergătoriul; fugit-au și n-au | văzut binele.
26. Trecut-au ca corăbiile ce poartă poame, ca pajora ce zboară la hrană.
27. Când voi zice, nicidecum așa voi vorbi, schimbu-mi fața și cu dureare mă strâng.
28. Mă stideam de toate lucrurile mele, știind că nu ierți celui ce greșăște.
29. Iară deși așa sânt necurat, pentru ce în zădar m-am ostenit?
30. De mă voi spăla ca cu apele ceale de nea și vor străluci ca ceale preacurate mânilor mele,
31. Măcar în gunoii mă vei întinge și urât mă vor face vejmintele mele.
32. Că nici omului ce-i mie aseamenea voi răspunde; nici care cu mine în judecată din drept să se poată auzi.
33. Nu iaste care pe amândoi să-i poată vădi și să-și puie mânilor într-amândoi.
34. Deperteze de la mine varga Sa și spaima Lui nu mă înfricoșaze.
35. Grăi-voi și nu mă voi teame de El; că nici pociu, temându-mă, răspunde.

Cap 10

21r *Iov își tânguiaște necazul, pricina lui de la Dumnezeu cercând; carea o arată a nu fi fost răutatea sa, nici neștiința lui Dumnezeu, Carele ziditul de la Sâne om bine-l || cunoaște. Și iarăși pentru prisosirea pedepșii să tânguiaște a fi născut.*

1. reaște-să sufletul meu de viața mea, slobozi-voiu asupra mea vorba mea, grăi-voiu întru amărăciunea sufletului meu.
2. Zice-voiu lui Dumnezeu: «Să nu mă osândești! Spune-mi căci așa mă judeci?
3. Au doară bine a fi, Ți să veade, de mă vei huli și mă vei apăsa, lucrul mânilor Tale, și vei ajuta sfatul necuraților?
4. Au doară ochi trupești sânt Ție sau precum veade omul, și Tu vei vedea?
5. Au doară ca zilele omului, zilele Tale, și anii Tăi ca vreamile omenești sânt?
6. Să cauți nedreptatea mea și păcatul meu să ispitești?
7. Și să știi că nimic necurat am făcut, nime fiind care din mâna Ta să poată scoate.
8. Mânilor Tale m-au făcut și m-au zidit tot împregiur. Și așa de năpraznă mă răpezești.
9. Adu-Ți aminte, rogu-mă, că ca lutul m-ai făcut și în pulbere mă vei întoarce.
10. Au nu ca laptele m-ai muls și ca cașul m-ai întegat?
11. Cu piele și cu carne m-ai îmbrăcat, cu oase și cu vine m-ai întegat.
- 21v 12. Viața și milă mi-ai dăruit și cerce|tarea Ta au păzit sufletul meu.
13. Deși tăinuiești acestea în imima Ta, dară știu că de toate Ți aduci aminte.
14. De am păcătuit și până la un ceas mi-ai iertat, căci nu mă suferi a fi curat de nedreptatea mea?
15. Și de voi fi necurat, amar mie iaste; și de voi fi drept, nu-m voi rădica capul, săturat fiind de năcazu și de mișelătate.
16. Și pentru trufie, ca pre o leiță mă vei prinde și întorcându-Te, minunat mă chinuiești.
17. Înnoiești mărturiile Tale împotriva mea și pedepsele oștesc în mine.
18. Pentru ce m-ai scos din zgău? Care batâr de m-aș fi fost mistuit, să nu mă vază ochiul.
19. Fost-aș fi ca când n-aș fi, din pânțecă mutat la mormânt.
20. Au doară împuținarea zilelor mele nu să va sfârși curund? Slobozi-mă, dară, să-m plâng câtuș de cât durearea mea,
21. Mai nainte de-a mă duce, și nu mă voi întoarce, la pământul cel întunecos și acoperit cu ceața morții,
22. La pământul mișălătății și al întunecăcului, unde-i umbra morții, și nici orânduială, ci veacunica groază lăcuiaște».

Cap 11 ||

Sofar nedrept zice că Iov pentru multe păcatele sale, care le numără, s-au certat de la Dumnezeu, arătând pre Dumnezeu a fi necuprins. Însă lui Iov, de să va întoarce, toate ceale fericite îi făgăduiaște. 22r

1. i, răspunzând Sofar Naamaniteanul, au zis:
2. „Au doară care multe grăiaște, nu va și asculta? Au omul vorbitoriu să va îndrepta?
3. Ție unuia vor tăcea oamenii? Și, când vei râde de alții, nime nu-ți va răspunde?
4. Că ai zis: «Curată iaste vorba mea și curat sânt înaintea Ta».
5. Și batâr de-ar vorbi Dumnezeu cu tine și de ș-ar deșchide buzele Sale ție,
6. Să-ți areate tainele înțelepciunii și cum că de multe feliuri iaste legea Lui, și ai înțaleage că cu mult mai puțin ceare de la tine decât îi vreadnică nedreptatea ta.
7. Doară urmele lui Dumnezeu le vei cuprinde și până la cel desăvârșit Atotputearnicul vei găsi?
8. Mai înalt iaste decât ceriul, și ce vei face? Mai adânc decât iadul, și de unde vei cunoaște?
9. Mai lungă-i decât pământul măsura Lui și mai lată decât marea.
10. De va răsipi toate sau într-unul le va îndesa, cine-I va zice împrotivă? |
11. Că El cunoaște deșertăciunea oamenilor și, văzând nedreptatea, au nu socoteaște? 22v
12. Omul deșert să înnalță spre trufie și ca mânzul măgariului sălbatec pre sâneși slobod a fi născut să gândeaște.
13. Iară tu ai întărit inima ta și ai întors cătră El mânil tale.
14. De vei depărta de la tine nedreptatea carea iaste în mâna ta și de nu va rămânea în cortul tău nelegiurea,
15. Atunci îți vei putea rădica fața fără întinăciune și vei fi stătornic și nu te vei teame,
16. Și de mișălătate încă-ți vei uita și ca de apele ce-au trecut îți vei aduce aminte.
17. Și ca fulgerul cel de amiazăzi ți să va scula de cătră sară; și când te vei socoti a fi mistuit, vei răsări ca luceafărul,
18. Și vei avea cutezare, puindu-ți întâiu nădejdea și obosit fără grije vei dormi.
19. Odihni-vei și nu va fi cine să te sparie; *și să vor ruga feții tale mulți.
20. *Iară ochii necurațiilor vor scădea, și scăparea va peri de la ei și nădejdea lor, urăciunea sufletului”.

*Preoți 26, 6.

*Preoți 26, 16.

Cap 12 ||

Iov, ca să înfunde sumeșia prietinelor, zice că nime nu iaste care să nu știe puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea din stăpânirea celor zidite, a căror stare o schimbă după vrearea Sa. 23r

1. i, răspunzând Iov, au zis:
2. „Dară numai voi sântei oameni și cu voi va muri înțelepciunea?
3. *Și mie iaste inimă, ca și voao, nici sânt mai în jos decât voi; că cine acestea, care știți, nu le știți?
4. *Cel ce să batjocoreaște de la priiatinul său, ca eu, chema-va pre Dumnezeu și-L va asculta; că să râde unirea dreptului.
5. Fălinariu urgisit la cugetele bogaților, gătit spre vreamă rânduită.
6. Prisosească sălașele tâlharilor și cu îndrăznire întărâtă pre Dumnezeu, când El le-au dat toate în mânil lor.
7. Întrebă adecă dobitoacele și te vor învăța; și pasirile ceriului, și-ți vor spune ție.
8. Grăiaște pământului și-ți va răspunde ție; și-ți vor povesti peștii mării.
9. Cine nu ști că toate acestea mâna Domnului le-au făcut?
10. Într-a Căruia mână sufletul tot ce trăiaște și sufletul a tot trupul omului.
11. *Au nu ureachea giudecă cuvintele, și fâl|cile celui ce mănacă, gustul? 23v
12. În cei vechi iaste înțelepciunea și în multă vreamă, mintea.
13. De la El ieste înțelepciunea și tăria, El are sfatul și înțeleagerea.
14. *De va răsipi, nime iaste cine să zidească? De va încuia pre om, nime iaste cine să-i deșchiză?
15. De va conteni apele, toate să vor usca; și, de le va slobози afară, vor răsturna pământul.

*Jos 34, 3.

*Isaie 22, 22.

Apoc. 3, 7.

16. La El iaste tăria și înțelepciunea, El cunoaște și pre cel ce înșală, și pre cel ce să înșală;
 17. Aduce sfetnici spre săvârșit bolund și judecătoriu spre buiguire;
 18. Brâul împăraților îl dezleagă și încinge cu fune coapsele lor;
 19. Povățuiaște preoții cei nemăreți, și pre cei aleși îi înșală,
 20. Schimbând buza celor adevărați și învățătura celor bătrâni depărtând-o;
 21. Varsă necinste preste căpetenii, pre cei ce era apăsați rădicându-i.
 22. Carele descopere ceale adânci dintru-ntunearec și scoate spre lumină umbra morții;
 23. Carele sporeaște neamurile și le pierde, și ceale răsturnate în întreg iarăși le întoarce; ||
 24r 24. Carele schimbă inima căpeteniilor norodului pământului și-i înșală, ca în deșert să umble prin cea fără cale.
 25. Pipăi-vor ca prin tunearec, și nu în lumină, și-i va face a rătăci ca cei beți.

Cap 13

Iov, priiatinii săi în cuvintele lor cufundându-i, zice că să vor certa de la Dumnezeu. Și dreptatea sa și răbdarea înprotiva priiatinilor o apără, cercând de la Dumnezeu pentru ce păcate așa de greu să năcăjaște.

1. ată toate care au văzut ochiul meu și au auzit ureache mea; și am înțales fieștecarea.
 2. După știința voastră și eu le-am cunoscut, nici sânt mai jos decât voi.
 3. Însă cătră Cel Atotputearnic voiu grăi și a mă întreba cu Dumnezeu doresc,
 4. Întăiu pre voi arătându-vă meșteri minciunii și cinstitori de dogme răzvrătite.
 5. Și batâr de-ați tăcea, ca să vă vedeți a fi înțelepți!
 6. Ascultați, dară, certarea mea și judecata buzelor mele luați aminte!
 7. Au doară lui Dumnezeu li lipsă de minciuna voastră, ca să grăiți pentru El fățării?
 8. Au doară fața Lui luaț, și pentru Dumnezeu a judeca vă sârguiți? |
 24v 9. Au li va plăcea Celuia de Carele nimic nu să poate tăinui? Au să va încelui ca omul cu înșelăciunile voastre?
 10. El vă va vâdi pentru că într-ascuns fața Lui luați.
 11. Îndată, cât să va mișca, vă va turbura, și groaza Lui va cădea preste voi.
 12. Pomenirea voastră să va asămăna cenușii și să vor întoarce în tină cerbicile voastre.
 13. Tăceți cătuși de cât, să grăiesc orice-mi va spune mintea.
 14. Pentru ce-m rump cămurile mele cu dinții miei și sufletul meu întorc în mânil mele?
 15. De mă va și ucide, într-Însul voiu nădăjdui. Însă căile mele înaintea Lui le voiu vâdi.
 16. Și El va fi mântuitorul meu, că nu va veni înaintea Lui tot fățarnicul.
 17. Ascultați vorba mea și ciumeliturile le luați în urechile voastre.
 18. De voiu fi judecat, știu că drept mă voiu afla.
 19. Cine iaste care să se judece cu mine? Vie! Pentru ce, tăcând, mă mistuiesc?
 20. Numai doao să nu-mi faci, și atunci de la fața Ta nu mă voiu ascunde.
 21. Mâna Ta o deperteaze de la mine, și groaza Ta să nu mă înfricoșeze.
 22. Cheamă-mă și eu Ț-oiu răspunde; ,adecă, voiu grăi și Tu-mi răspunde, ||
 25r 23. Ce de nedreptăți am, și păcate, răotățile mele și greșalele arată-le mie.
 24. Căci fața Ta o ascunzi și mă socotești a-Ți fi nepriatin?
 25. Împrotiva frunzii ce să răpeaște de vânt arăți puterea Ta și un păiușu săc gonești?
 26. Că scrii împrotiva mea amărăciuni și vrei a mă mistui cu păcatele tinereațelor mele.
 27. Pus-ai în gros piciorul meu și ai cercetat toate cărările mele și urmele picioarelor mele le-ai socotit.
 28. Carele ca putrăgiunea mă voiu mistui și ca vâjmântul ce să mîncă de molie.

Cap 14

Iov, socotind slăbiciunea omenească, să minunează de rânduiala lui Dumnezeu spre oameni, că după această viață aștaptă alta, și a trupurilor proceaste înviiarea.

1. mul din muiere născut în scurtă vreme trăind, să umple de multe ticăloșii.
 2. *Carele ca o floare răsare și să zdrobeaște și fugă ca umbra, și niciodată întru aceeaș stare rămâne.

*Sus 8, 9.
 Psal. 143, 4.

3. Și vreadnic a fi, socotești, preste unul ca | acesta a-Ți deșchide ochii Tăi și a-l aduce 25v
cu Tine la judecată?

*Psal. 50, 4. 4. *Cine poate face curat din necurat, ce-i zămislit din sămânță? Au nu Tu, Care sângur ești?

5. Scurte sânt zilele omului, numărul lunilor lui la Tine iaste. Rânduit-ai hotarele lui, carele a să treace nu vor putea.

6. Depărtează-Te puținel de la el, ca să odihnească, până când va veni cea dorită, ca a năimitului zioa lui.

7. Lemnul are nădejde; de să va tăia, iarăși înverzește, și ramurile lui odrăslesc.

8. De va îmbătrâni în pământ rădăcina lui și în pulbere va muri trunchiul lui,

9. De mirosul apei va încolți și va face coamă, ca când dintăiu s-au sădit.

10. Iară omul, deacă va muri și golit, și mistuit, unde iaste, rogu-mă?

11. Ca când s-ar depărta apele din mare, și râul, deșertându-să, să se uște,

12. Așa omul, deacă va adormi, nu să va scula. Până ce să va zdrobi ceriul, nu să va deștepta, nici să va scula din somnul său.

13. Cine-mi va da aceasta, ca în iad să mă aperi și să mă ascunzi, până ce va trece mânia Ta și să-mi rânduiești vreamă în carea să-Ți aduci aminte de mine? | |

14. Au socotești că omul mort iarăși trăiaște? În toate zilele în care acum oștesc, aștept 26r
până ce va veni schimbarea mea.

15. Chema-mă -vei, și eu Îți voi răspunde. Lucrului mânilor Tale Îț vei întinde dreapta.

*Jos. 30, 14 și 34, 21. 16. *Tu, adecă, pașii miei i-ai numărat, ci iartă-mi păcatele mele.

Pil. 5, 21. 17. Însămnat-ai ca într-un săculețu greșalele mele, ci ai vindecat nedreptatea mea.

18. Muntele, căzând, curge, și piatra să mută din locul său;

19. Pietrile le scobește apa și, prin spălare, încet, pământul să mistuiaște. Și pre om, dară, așijderea îl vei pierde.

20. Învârtoșatu-l-ai puținel, ca în veac să treacă. Schimba-vei fața lui și-l vei slobozi.

21. Acar vestiți vor fi fiii lui, acar nevستیți, nu va înțeleage.

22. Însă trupul lui, până va trăi, îl va durea, și sufletul lui preste dânsul va plânge”.

Cap 15

Elifaz vădește pre Iov de trufășie, de nerăbdare și de blăstămarea asupra lui Dumnezeu, la Carele zice că nime nu să află curat, însămnând blăstămum necuraților și al fățarnicilor.

1 i răspunzând Elifaz Themaniteanul, au zis: |

2 „Au doară cel înțelept va răspunde ca cel ce grăiaște spre vânt și va umplea de 26v
fierbântare pântecelul său?”

3. Vădești cu cuvintele pre cel ce nu-i aseamenea ție și grăiești ce nu-ți folosește.

4. Cătu-i în tine, deșertat-ai frica și ai dus rugăciunile înaintea lui Dumnezeu.

5. Căci că au învățat nedreptatea ta pre gura ta și urmezi limba celor ce blastămă.

6. Osândi-te-va pre tine gura ta, și nu eu; și buzele tale îți vor răspunde ție.

7. Au doară omul cel dintăiu tu ești născut, și mai nainte de dealuri alcătuit?

8. Au doară sfatul lui Dumnezeu l-ai auzit și mai jos de tine va fi toată înțelepciunea?

9. Ce cunoști carea să nu cunoaștem? Ce înțelegi carea să nu știm?

*Ecli. 18, 8. 10. *Și bătrâni și vechi sânt într-un noi, cu mult mai vechi decât părinții tăi.

11. Au doară mare lucru iaste să te mângăie Dumnezeu? Ci cuvintele tale ceale reale opresc aceasta.

12. Ce te înalță inima ta și, ca când ai cugeta lucruri mari, spărieți ai ochii?

13. Ce să umflă împotriva lui Dumnezeu duhul tău, ca să scoți din gura ta de aceste vorbe?

14. Ce iaste omul, să fie neîntinat și să se areate drept a fi cel născut din muiare?

*Sus 4, 18. 15. *Iată, între sfinții Lui nime-i neschim | |bătoriu, și ceriurile nu sânt curate înaintea Lui. 27r

16. Cu cât mai vârtos urâciosul și nefolositorul om carele bea ca apa nedreptatea?

17. Arăta-ți-voiu, ascultă-mă! Ce am văzut îți voi povesti.

18. Cei înțelepți să mărturisesc și nu-și ascund părinții săi,

19. Căroră numai s-au dat pământul și n-au trecut strein printr-înșii.

20. În toate zilele sale cel necurat să trufește și tirăniului lui neștiut iaste numărul anilor.

21. Sunetul groazei pururea în urechile lui; și când iaste pace, el pururea leșuiri i să pare a fi.

22. Nu creade că să poate întoarce din întunearec la lumină, privind înprejur din toate părțile sabia.

23. Când să va mișca a cerca pâine, cunoaște că-i gătită în mâna lui zioa întunearecului.

24. Îngrozi-l-va năcazul și strâmtoare îl va șențui, ca pre împăratul ce să gătească la războiu.
 25. Că ș-au întins asupra lui Dumnezeu mâna sa și împotriva Celui Atotputernic s-au învățoșat.
 26. Alergat-au asupra Lui cu grumazul rădicat și cu cerbice grasă s-au întrarmat.
 27v 27. Acoperitu-i-au fața lui grăsimi și | din coapsele lui untura spânzură.
 28. Lăcuit-au în cetăți părăsite și în case pustii, carele s-au întors în mormânturi.
 29. Nu să va îmbogăți, nici va rămănea avearea lui, nici iș va slobozi în pământ rădăcina sa.
 30. Nu să va depărta din întunearec; ramurile lui le va usca flacăra și să va lua cu duhul gurii sale.
 31. Nu va creade în zădar cu greșală, fiind înșelat, că să va răscumpăra cu ceva prețu.
 32. Mai nainte de-a i să plini zilele, va peri, și mânilor lui să vor săca.
 33. Vătămă-să-va ca via în floarea dintâi strugurul lui și ca maslinul ce-și leapădă floarea.
 34. Că adunarea fățamicului stearpă, și focul va îmbruca sălașele celor ce daruri bucurosi priimesc.
 35. *Zămislit-au durearea și au născut nedreptate; și pântecelul lui gătească înșelăciuni”.

*Psal. 7, 15.
 Isa. 59, 4.

Cap 16

Iov, mișcat de asprirea priiatinilor, durearea sa și-o tânguiaște, mărimea dosăzii arătând și pre sâne a pătimi fără dreptate, căruia știitoriu a fi Dumnezeu zice.

1. i răspunzând Iov, au zis:
 2. „Auzit-am adeaseori de-acealea, mângăitori povarnici toți sânteti voi.
 3. Au doară vor avea sfârșit cuvintele ceale de vânt? Au greu-ți iaste ție ceva,
 28r de || grăiești?
 4. Puteam și eu aseamenea voao a grăi și macar de-ar fi sufletul vostru pentru sufletul meu.
 5. V-aș mângăia și eu cu cuvinte și mi-aș clăti capul preste voi.
 6. Întări-v-aș cu gura mea și mi-aș mișca buzele mele, ca când vă v-aș ierta.
 7. Dară ce voi face? De voi grăi, nu va înceta durearea mea. Și de voi tăcea, nu să va depărta de la mine.
 8. Iară acum m-au apăsă durearea mea și spre nimica s-au întors toate mădulările mele.
 9. Zbârciturile mele mărturisesc împotriva mea și să deștaptă grăitoriu strâmb împotriva feații mele, zicându-mi împotivă.
 10. Cules-au mânia Sa spre mine și, amănănându-mi, au scrășnit asupra mea cu dinții Săi. Vrajmașul meu cu ochi groaznici s-au uitat spre mine;
 11. Deșchisu-s-au asupra mea gurile sale și, probozindu-mă, mi-au lovit falca; săturatu-s-au din pâinile mele.
 12. Închisu-m-au Dumnezeu la cel nedrept și mânilor celor necurați m-au dat.
 13. Eu, cel odată bogat, de năpraznă m-am zdrobit. Prins-au cerbicea mea, frântu-m-au și m-au pus Luiși ca spre sămn.
 14. Împresuratu-m-au cu lăncile Sale, rănit-au coapsele mele, n-au îngăduit și au vărsat pre pământ ceale dinlăuntru ale mele.
 28v 15. Tăiatu-m-au cu rană preste rană, năvă |lit-au asupra mea ca un uriaș.
 16. Sac am cusut preste pielea mea și am acoperit cu cenușe trupul meu.
 17. Fața mea s-au umflat de plâns, și geanele mele au împăinginit.
 18. Acestea am pătimit, fără de nedreptatea mânilor mele, având curate, cătră Dumnezeu, rugăciuni.
 19. Pământule, să nu acoperi sângele meu, nici să afle în tine loc de pitulat străgarea mea!
 20. Că iată, în ceriu mărturia mea și știutoriu meu în ceale înnalte.
 21. Vorbitorii, priiatinii miei; la Dumnezeu să strecură ochiul meu.
 22. Și batâr așa de s-ar judeca omul cu Dumnezeu, precum să judecă fiul omului cu soțul său.
 23. Că iată, anii cei scurți trec și în cărarea prin carea nu mă voi întoarce umblu.

Cap 17

Iov, din mărimea năcazului său, aici nimică șieș a-i rămănea fără moartea, grăiaște și pre priiatinii ce-i rânduia numai cea de acum răsplătire îi vadeaște de nebunie, el cea viitoare așteptând odihnă.

1. uflul meu să va suptăia, zilele mele să vor scurta și sângur în rămăne mormântul.
 2. N-am păcătuit și în amărăciuni petreace ochiul meu. ||

3. Slobozi-mă, Doamne, și mă pune lângă Tine, și a fieștecăruia mână oștască împotriva mea. 29r
4. Inima lor o ai depărtat de învățătură, pentru aceea nu să vor înălța.
5. Pradă făgăduiaște sorților și ochii fiilor lui vor scădea.
6. Pusu-m-au ca spre pildă obștii și pildă sânt înaintea lor.
7. Înpăinjinit-au de urgie ochiul meu și mădulările mele ca într-o nimica s-au întors.
8. Ameți-vor dreptii preste aceasta, și cel nevinovat împotriva fățarnicului să va deștepta,
9. Și va ținea cel drept calea sa, și cel cu mâni curate va adaoge tărie.
10. Deci toți voi vă întoarceți și veniți și nu voi afla întru voi nici un înțelept.
11. Zilele mele au trecut, gândurile mele s-au răsipit, chinuindu-mi inima.
12. Noaptea o au mutat spre zi și, iarăși, după întunearec nădăjduiesc lumină.
13. De voi suferi, iadul casa mea iaste și întru întunearec mi-am așternut patul.
14. Putregiunii am zis: «Tatăl meu ești; maică-mea și soru-mea, viermilor».
15. Unde iaste dară acum așteptarea mea, și răbdarea mea cine o socoteaște?
16. În iadul cel mai dedesupt să vor pogori toate ale mele. Gândești, doară acolo va fi odihnă mie?»

Cap 18 |

Valdat, muștrând pre Iov de trufie și de nerăbdare, însămnează blăstămurile celor necurați ca să-ș așaze judecata sa împotriva lui Iov, adecă că numai pentru păcatele sale să ceartă. 29v

1. i răspunzând Valdad Sufiteanul, au zis:
2. „Până la ce sfârșit vei arunca cuvintele? Înțeleageți mainte, și așa să grăim!
3. Pentru ce ne-am socotit ca un dobitoc și ne-am făcut urâți înaintea voastră?
4. Cel ce-ți pierzi sufletul tău întru mânia ta, au doară pentru tine să va părăsi pământul și să vor muta râpile din locul său?
5. Au nu lumina ceriului necurat să va stânge? Nici va străluci para focului lui?
6. Lumina să va întuneca în sălașul lui, și candila care-i preste el să va stânge.
7. Strămta-să-vor pașii vârtutei lui și va prăpădi sfatul său,
8. Că au băgat în cursă picioarele sale și întru întinăciunile sale umblă.
9. Prinde-să-va talpa lui în laț și să va aprinde asupra lui seate.
10. Ascunsu-s-au în pământ piedeca lui și cursa lui pre cărare.
11. De pretutindini îl vor înfricoșa groazele și-i vor învălui picioarele. | |
12. Suptia-să-va de foame vârtutea lui, și nemăncarea să năvălească coastele lui. 30r
13. Înbuce frumseătea pielii lui, mistuiască brațele lui, ceale întâiu născute, moartea.
14. Zmulgă-să din sălașul lui cutezarea lui și calce preste el, ca împăratul perirea.
15. Lăcuiaască în sălașul lui soțiile lui, care nu ieste, presere-se în sălașul lui sulfur.
16. Jos, rădăcinile lui să să usuce, iară sus, să se sferime săcerișul lui.
- *Pil. 2, 22. 17. *Pomenirea lui i să piară de pre pământ și să nu se prăznuiască numele lui prin uliță.
18. Scoate-l-va din lumină întru-ntunearec, și din lume îl va muta.
19. Nu va fi sămânța lui, nici neamul întru norod, nici ceva rămășiță în ținuturile lui.
20. În zioa lui să vor ameți cei mai de pre urmă, și pre cei dintâi îi va năvăli groaza.
21. Aceastea dară sânt sălașele celui necurat, și acesta-i locul celui ce nu cunoaște pre Dumnezeu”.

Cap 19

Iov, de nemilostivire pre priiatini vădind, pre sâneș de la Domnul a să bate fără vină zice, nu pentru ale sale răotăți, ci pentru alte dreapte pricini arătând asprirea năcazului, și pre sâneș a fi de priiatini părăsit; pentru aceea, cu viitoarea înviiare să mângăie. |

1. i răspunzând Iov, au zis: 30v
2. „Până când năcăjiți sufletul meu și mă zdrobiți cu vorbele?
3. Iată, de zece ori mă turburați și nu vă rușinați apăsindu-mă.
4. Adecă, de n-am și cunoscut, cu mine va fi necunoștința mea.
5. Iară voi vă rădicaț asupra mea și mă muștrați cu probozirile mele.
6. Încai acum înțaleageți că Dumnezeu nu cu judecată dreaptă m-au năcăjit și cu zbiciurile Sale m-au încins.
7. Iată, voi străga puternicie pătimind, și nime va auzi. Vorbi-voiu, și nu ieste cine să judece.

8. Cărare mea o au îngădit împregiur și nu pociu treace, și în calea mea au pus întunearec.
9. Jefuitu-m-au de slava mea și au luat corona din capul meu.
10. Străcatu-m-au despre tot și pieiu și ca unui copaciu zmult mi-au luat nădejdea.
11. Mâniatu-s-au împotriva mea urgia Lui, și așa m-au avut, ca pre vrăjmașul Său.
12. Împreună au venit tâlharii Lui și ș-au făcut cale prin mine și au conocit prinprejur sălaşul meu.
- 31r 13. Pre frații miei i-au depărtat de la || mine, și cunoscuții miei ca cei streini s-au delungat de la mine.
14. Părăsindu-m-au rudeniile mele, și cei ce mă cunoscuse s-au uitat de mine.
15. Jelearii casii mele și slujnicile mele ca pre un strein m-au avut și ca un nimearnic am fost în ochii lor.
16. Pre sluga mea l-am chemat și nu mi-au răspuns; cu gura mea mă rugam de el.
17. De aburul meu i s-au scărbit muiarii mele și mă rugam fiilor pântecelui meu.
18. Și cei bolunzi încă nu mă socotea și, deacă mă depărtam de la ei, mă hulea.
19. Urātu-m-au cei ce era cândva sfetnicii miei; și pre carii mai tare iubeam s-au întors de la mine.
20. De pielea mea, mistuindu-să cărnurile, s-au lipit osul meu și s-au lăsat numai buzele împregiuriul dinților miei.
21. Milostiviți-vă spre mine, milostiviți-vă spre mine încai voi, priiatinii miei, că mâna Domnului m-au atins.
22. Pentru ce mă goniți, ca Dumnezeu, și cu cărnurile mele vă săturați?
23. Cine-m va da, să să scrie vorbele mele? Cine-m va da, să să însămneaze în carte, |
- 31v 24. Cu nuia de fier și în tablă de plumb sau cu cleaște să se scobească în creamine?
25. Că știu cum că Răscumpărătorul viu iaste și în zioa cea mai de-apoi din pământ mă voiu scula.
26. Și iarăși mă voiu încungiura cu pielea mea și în trupul meu voiu vedea pre Dumnezeul meu,
27. Pre Carele eu însumi Îl voiu vedea, și ochii miei să vor uita spre El, și nu altul. Pusă ieste această nădejde a mea în sânul meu.
28. Pentru ce dară acum ziceți: «Să-l gonim și rădăcină cuvântului să aflăm împotriva lui?»
29. Fugiți, drept aceea, de la fața sabii, că izbânditorul nedreptăților sabie iaste; și să știți a fi judecata”.

Cap 20

Sofar, mișcat de cuvintele lui Iov, înfruntarea lui zice că o va asculta. Și ce parte iaste a celui necurat la Dumnezeu, cu multe cuvinte arată.

- 1 i, răspunzând Sofar Naamaniteanul, au zis:
- 2 „Pentru aceea cugetele mele una după alta de multe fealiuri urmează, și mintea spre multe să răpeaște.
3. Învățătura cu carea mă mustri o voiu asculta, și duhul înțelegerii mele îm va
- 32r răspun || de mie.
4. Aceasta știu din-ceput, de când s-au pus omul pre pământ,
5. Că lauda celor necurați scurtă ieste și bucuria fățarnicului, la un punctum.
6. De să va sui până la ceriu truflia lui și capul lui va atinge norii,
7. Ca gunoiul în sfârșit să va pierde. Și carii îl văzuse vor zice: «Unde iaste?»
8. Ca somnul zburând nu să va afla, treace-va ca vederea de noaptea.
9. Ochiul care îl văzuse nu-l va vedea, nici mai mult să va uita spre el locul său.
10. Fiii lui să vor zdrobi de lipsă, și mâna lui îi va întoarce durearea sa.
11. Oasele lui să vor umplea de răotățile tinereațelor lui și cu el în pulbere vor dormi.
12. Că fiind dulce în gura lui răul, îl va ascunde supt limba sa.
13. Îngădui-l-va și nu-l va părăsi și-l va tăinui în gâttelejului său.
14. Pânea lui în pântecelul lui să va întoarce în fiere de aspide dinlontru.
15. Bogățiile care le-au îmbucacat le va borî și din pântecelul lui le va trage afară Dumnezeu.
- 32v 16. Capul aspidelor să va scula și-l va | ucide limba de năpârcă.
17. (Nu vază părăiele râului, răpegiunile mierii și a untului).
18. Plăti-va toate care au făcut și, macar că nu să va mistui, după mulțimea meșteșugirilor sale, așa va și suferi.

19. Pentru că frângând au golit pre cei săraci, casa o au răpit și nu o au zidit,
 *Ecli. 5, 9. 20. *Nici s-au săturat pântecele lui; și, deacă va avea ceale ce poftea, nu le va putea stăpâni.
 21. N-au rămas din bucata lui, și pentru aceea nimic nu va rămânea din averile lui.
 22. Deacă să va sătura, strâmtora-să-va, înfierbânta-să-va și toată durearea va cădea spre el.
 23. Batâr de s-ar umplea pântecele lui, ca să trimită preste el mâniia urgiii Sale și să ploaie preste el războiul Său.
 24. Fuși-va de armele ceale de fier și va cădea în arcul cel de aramă,
 25. Scos și ieșind din teaca sa și fulgurând întru amărăciunea sa. Mearge-vor și vor veni preste el cei groaznici.
 26. Tot întunecarecul s-au ascuns în ochii lui. Îmbuca-l-va focul cel ce nu să aprinde, năcăji-să-va părăsit în sălașul său.
 27. Dezvăli-vor ceriurile nedreptatea lui și pământul să va scula asupra lui. | |
 28. Deșchis va fi colțul casii lui, zmulge-să-va în zioa urgiii lui Dumnezeu. 33r
 29. Aceasta iaste partea omului necurat de la Dumnezeu și moștenirea cuvintelor lui de la Domnul”.

Cap 21

Iov, poftind a să asculta cu răbdare de la priiatini, pricina cearcă pentru ce unia din cei necurați până la sfârșitul vieții sânt norociți, iară cei curați împrotivă să bat, și răspunde că cel necurat spre zioa peririi de la Dumnezeu să ține, mincinoasa priiatinilor mângăiare prin aceasta zmulgând.

1. i, răspunzând Iov, au zis:
 2. „Ascultați, rogu-vă, cuvintele mele și vă pocăiți!
 3. Suferiți-mă, și voiui grăi și, după cuvintele mele, de vi să pare, râdeți!
 4. Au doară împrotiva omului întrebarea mea iaste, ca să nu-mi caute a mă întrista cu vrednicie?
 5. Ascultați și vă buiguiți și puneți deagetul gurii voastre!
 6. Și eu, cându-mi aduc aminte, mă tem și mă loveaște cutremurul meu.
 *Irim. 2, 1 7. *Pentru ce, dară, cei necurați trăiesc, înălțați sânt și întăriți cu bogății?
 Havacum 1. 3. 8. Sămânța lor rămâne înaintea lor, a ru|deniilor gloata și a nepoților în vederea lor. 33v
 13. 9. Casele lor fără grije sânt și cu liniște, și nu iese varga lui Dumnezeu preste ei.
 10. Vaca lor au luat în pântece și nu s-au stărpit; giuinca au fâtat și nu s-au usebit de vițelul său.
 11. Ies ca turmele mititeii lor și pruncii lor sălteză cu jocuri
 12. Țin doba și alăuta și să bucură de sunetul organului.
 13. Ducu-și în ceale bune zilele sale și într-o cirtă să pogor în iad.
 14. Cari au zis lui Dumnezeu: «Depărtează-Te de la noi și cunoștința căilor Tale nu o vream.
 *Mal. 3, 14. 15. *Cine e Atotputearnicul, ca să-i slujim, și ce ne foloseaște de ne vom ruga Lui?»
 16. Însă pentru că nu sânt în mâna lor bunătățile sale, sfatul necuraților îndelungat să fie de la mine.
 17. De câte ori candila necuraților să va stânge și le va veni povoiul și-i va împărți durearea urgiii Sale?
 18. Fi-vor ca pleavele înaintea feții vântului și ca scânteia ce o răsipeaște viforul.
 19. Dumnezeu va ținea fiilor Lui durearea tătâni-său; și când îi va răsplăti, atunci | | va ști. 34r
 20. Vedea-vor ochii lui ucidera sa și din urgiia Atotputearnicului va bea.
 21. Că ce-i a lui din casa sa după sâne? Și de să va îngiumătăți numărul anilor lui?
 22. Au doară pre Dumnezeu Îl va învăța cineva știința, Carele judecă pre cei înnalți?
 23. Acesta moare vârtos și sănătos, bogat și fericit.
 24. Ceale dinlontrul lui pline sânt de grăsime, și cu măduhă oasele lui să râorează.
 25. Iară altul moare întru amărăciunea sufletului, fără nici o avere,
 26. Și macar că împreună în pulbere vor dormi și-i vor acoperi viermii.
 27. Adevărat am cunoscut cugetele voastre și judecățile ceale nedreapte împrotiva mea.
 28. Că ziceți: «Unde iaste casa căpeteniei și unde sânt sălașele necuraților?»
 29. Întrebați pre acar carele dintre călători și togma aceastea îl veți cunoaște a le înțeleage.
 30. Că spre zioa pierderii să ține cel rău și la zioa urgiii să va duce.
 31. Cine-i va mostra înaintea lui calea lui? Și care au făcut, cine-i va răsplăti?
 32. El la mormânturi să va duce și întru adunarea morților va priveghea. |

- 34v 33. Dulce au fost celor colțuroase a izvorului iadului și după sâne pre tot omul va trage, și înaintea sa nenumărați.
 34. În ce chip dară mă mângăiați în deșert, deacă răspunsul vostru a să împoncișă adevărului s-au arătat?”

Cap 22

Elifaz mustră pre Iov de nemilostivire în apăsarea săracilor și altor nelegiuiri, arătându-l a nu sâmți bine de dumnezeiasca orânduială; și, de să va pocăi, ceale bune făgăduindu-i.

1. i, răspunzând Elifaz Thimaniteanul, au zis:
 2. „Au doară lui Dumnezeu să poate asămăna omul, macar de va fi și cu știință desăvârșit?
 3. Ce foloseaște lui Dumnezeu de vei fi drept? Au ce-i adaogi de-ți va fi neîntinată viața ta?
 4. Au doară, temându-să, te va muștra și va veni cu tine în judecată?
 5. Și nu pentru răotatea ta cea prea multă și ceale fără sfârșit nedreptăți?
 6. Că ai luat zălogul fraților tăi fără pricină și pre cei goli i-ai jefuit de haine.
 7. Apă celui obosit n-ai dat, și celui flămând i-ai tras pâinea.
 8. Întru tăria brațului tău stăpâneai pământul și pre putearnic îl biruiai. ||
 35r 9. Pre văduve le-ai lăsat deșerte și cele cămoase ale săracilor brață le-ai sfărmat.
 10. Pentru aceea te-ai încungiurat cu lațuri și te turbură frica degrabă.
 11. Și socoteai că nu vei vedea întunecul, și de povoiiu apelor nu te vei apăsa?
 12. Au nu socotești că Dumnezeu ieste mai înalt decât ceriul și preste vârvul stealelor să înalță?
 13. Și zici: «Că ce cunoaște Dumnezeu și ca prin ceață judecă?
 14. Norii, ascunderea Lui, nici socoteaște ale noastre, nici pre lângă țîțanile ceriului umblă».
 15. Au doară cărarea veacilor vrei a o păzi, carea o au călcat oamenii cei necurați?
 16. Carii s-au luat mainte de vremea sa și râul au răsturnat temeiu lor,
 17. Carii zicea lui Dumnezeu: «Depărtează-Te de la noi!» și ca cum nimic ar putea face Cel Atotputearnic, Îl socotea,
 18. Când El umpluse casele lor de bunătați; a căroră judecată departe fie de la mine.
 19. *Vedea-vor dreptii și să vor veseli, și cel nevinovat va râde de dânșii. *Psalm. 106, 42.
 20. Au nu s-au tăiat înălțarea lor, și rămășițele lor le-au îmbucat focul?
 21. Odihneaște-te dară spre El și aibi pace și prin aceastea vei avea roduri bune.
 22. Priimește din gura Lui leagea și pune cuvintele Lui în inima ta. |
 35v 23. De te vei întoarce la Cel Atotputearnic, te vei zidi și vei îndelunga nedreptatea de la sălașul tău.
 24. Da-ți-va pentru pământ creamine, și pentru creamine, răpegiuni de aur.
 25. Și va fi Atotputearnicul împotriva vrăjmașilor tăi, și argintul ți să va grămădi.
 26. Atunci spre Atotțitoriu vei spori în dezmerdări și vei rădica cătră Dumnezeu fața ta.
 27. Ruga-L-vei și te va asculta, și făgăduințele tale le vei da Lui.
 28. Judeca-vei ceva și-ți va veni, și în căile tale va străluci lumina.
 29. *Că cel ce să va smeri va fi în slavă; și cine-și va pleca ochii, acela să va mântui. *Psl. 29, 23.
 30. Mântui-să-va cel nevinovat și să va mântui în curăția mânilor sale”.

Cap 23

Iov dumnezeiasca judecată smerit o cheamă; arată-să a nu să certa pentru păcatele sale și drept a sâmți de rânduiala lui Dumnezeu Celui necuprins, Carele precum urea, toate le face.

1. i răspunzând Iov, au zis:
 2. „Și acum în amărăciune iaste vorba mea, și mâna ranei meale s-au îngreoiat preste suspinarea mea.
 3. Cine îm va da să-L cunosc și să-L află și să viu până la scaunul Lui?
 4. Pune-voiu înaintea Lui judecata și gura mea o voiu umplea de mustrări, ||
 36r 5. Ca să știu cuvintele care îm va răspunde și să înțeleg ce-m grăiaște.
 6. Nu vreau să se cearte cu mine cu multă tărie, nici să mă apease cu mulțimea mărimii sale.
 7. Pune dreptate împotriva mea și ajungă la biruință judecata mea.

8. De voi merge la răsărit, nu să arată; de mă voi duce la apus, nu-L voi înțaleage.
 9. De voi merge spre stânga, ce voi face? Nu-L voi cuprinde. De mă voi întoarce spre dreapta, nu-L voi vedea.
 10. Iară El ști calea mea și m-au cercat, ca aurul ce trece prin foc.
 11. Urmele Lui au urmat piciorul meu, calea Lui o am păzit și nu m-am abătut dintr-însa.
 12. De la poruncile buzelor Lui nu m-am depărtat și în sânul meu am ascuns cuvintele gurii Lui.
 13. Că El sânghur iaste și nime poate întoarce cugetele Lui; și sufletul Lui orice au vrut, aceasta au făcut.
 14. Deacă-Și va plini în mine vreaea Sa și altele multe aseamenea, de față-I sânt Lui.
 15. Și, pentru aceea, de la fața Lui m-am turburat și, socotindu-L cu frică, mă grijească.
 16. Dumnezeu au muiat inima mea și Cel Atotputearnic m-au turburat,
 17. Că n-am perit pentru întunecarecul ce să apropie, nici fața mea o au acoperit ceața.

Cap 24

Iovul, ca să se areate drept a simți de dumnezeiasca orânduială, zice lui Dumnezeu cunoscute | a fi vreamile și a oamenilor numără multe fealiuri de nedreptăți, care de la El să vor certa.

36v

1. e la Atotputearnicul nu sânt ascunse vreamile, iară care L-au cunoscut nu știu zilele Lui.
2. Alții au trecut hotarăle, răpit-au turmele și le-au păscut.
3. Asinul celor săraci de părinți l-au mânat și au luat pentru zalog boul văduvei.
4. Întros-au calea săracilor și au apăsă aseamenea pre blânzii pământului.
5. Alții ca măgarii sălbateci în pustie ies la lucrul său; priveghind spre pradă, găsesc pâine pruncilor.
6. Holda nu a sa seaceră; și via celui ce l-au apăsă cu puternicie o culeg.
7. Goli lasă oamenii, îmbrăcămintele luându-le, căroră nu ieste acoperemânt în frig,
8. Pre carii povoaietele munților îi răorează; și neavând acoperemânt, îmbrățășază pietrele.
9. Puternicie au făcut prădând pruncii cei săraci, și obștea cea săracă o au jefuit.
10. Celor goli și cari umblă fără vejământ și celor flămânzi le-au luat spicele.
11. Între grămăzile lor au amiezăzit, carii călcând jgheaburile însătoșază.
12. Din cetăți au făcut oamenii a geame și sufletul celor răniți au străgat și Dumnezeu neizbândit a să duce nu-l suferă. ||
13. Aceia au fost împotivă războitori luminei; nu i-au știut căile, nici s-au întors prin cărările Lui. 37r
14. Dimineață întâiu să scoală ucigașul, ucide pre cel lipsit și pre cel sărac; iară de noapte va fi ca furul.
15. Ochiul preacurvariului socotește ceața, zicând: «Nu mă va vedea ochiul!» Și-ș va acoperi fața.
16. Sapă întru-ntunecarec casele, precum în zi s-au fost sfătuit, și n-au cunoscut lumina.
17. De să arată degrabă zorile, li să pare a fi umbra morții; și așa, întru-ntunecarec ca în lumină umblă.
18. Ușor iaste preste fața apelor; blăstămată ca partea lui pre pământ, nici să umble prin calea viilor.
19. La căldură mare treacă de la apele ceale de nea și până la iad păcatul lui.
20. Uite-se de el mila; dulceața lui, viermii. Nu fie în aducerea aminte, ci să să zdrobească ca pomul cel neroditoriu.
21. Că au păscut pre cea stearpă, carea nu naște, și văduvei bine nu i-au făcut.
22. Tras-au pre cei tari întru tăria sa, și când va sta, nu va crede vieții sale.
- *Apoc. 2, 21. 23. *Datu-i-au Dumnezeu loc de pocăință, și el rău să slujaște de dânsa spre trufie. Iară ochii lui sânt în căile lui.
24. Rădicatu-s-au puțin și nu vor sta | și să vor zmeri ca toate și să vor lua și ca vârful spicelor să vor zdrobi. 37v
25. Carea, de nu-i așa, cine mă va putea vădi a fi mințit și a pune înaintea lui Dumnezeu vorbele mele?”

Cap 25

Valdad, din a lui Dumnezeu înălțime și a oamenilor smerire, tăgăduiaște a să putea îndrepta omul, lui Dumnezeu asămânându-să.

1. i răspunzând Valdad Suhiteanul, au zis:
2. „Puterea și groaza la acela iaste care face unire întru ceale înalte ale Sale.
3. Au doară iaste numărul ostașilor Lui? Și spre carele nu să scoală lumina Lui?
4. Au doară să va putea îndrepta omul, lui Dumnezeu asămânându-să, sau a să arăta curat cel născut din muiare?
5. Iată, luna încă nu strălucește și stealele nu sânt curate înaintea Lui;
6. Cu cât mai vârtos omul, putregiunea, și fiul omului, viermele?”

Cap 26

Iovul zice nici un agiutoriu de la om a să putea da lui Dumnezeu, necuprinsa lui Dumnezeu putere din lucrurile Lui arătând.

1. i, răspunzând Iov, au zis:
2. „A cui agiutoriu ești? Au doară a neputinciosului, și sprijiniți brațul celui ce nu-i tare?
3. Cui ai dat sfat? Doară celui ce nu are înțelepciune, și mintea ta o ai arătat multă. | |
- 38r 4. Pre cine ai vrut a învăța? Au nu pre Cel ce au făcut răsuflarea?
5. Iată, urieșii gem supt ape, și cei ce lăcuiesc cu ei.
6. Gol iaste iadul înaintea Lui și nici un acoperemânt iaste pierderii.
7. Care întinde miiazănoaptea preste deșert și spânzură pământul preste nimica;
8. Care leagă apele în norii Săi, ca să nu rumpă împreună jos;
9. Care ține fața scaunului Său și întinde preste el negura Sa.
10. Hotar înpregiur au pus apelor, până când să va sfârși lumina și întunearecul.
11. Stâlpii ceriului să cutremură și să spăimintează la vrearea Lui.
12. Întru puterea Lui de năpraznă mările s-au adunat și înțelepciunea Lui au lovit pre cel trufaș.
13. Duhul Lui au împodobit ceriurile și, moșind mâna Lui, s-au scos șarpele cel colăcit.
14. Iată, acestea din partea căilor Lui s-au zis. Și deacă o picătură mică din cuvântul Lui de-abia auzim, cine să va putea uita spre tunetul puterii Lui?”

Cap 27

38v *Iov, pururea stătătoriu întru îndrepta|rea sa, lepădând hula priiatinilor, arată că ei spre nevinovăție s-au sărguit, că necurații din scurta aceștii vieți sporire spre moarte să răpesc de la Dumnezeu la patimi.*

1. i au adaos Iov, luându-și pilda, și au zis:
2. „Viu e Dumnezeu, Care au luat judecata mea, și Atotputearnicul, Care la amărăciune au adus sufletul meu.
3. Că până când răsuflare mai iaste în mine și Duhul lui Dumnezeu în nările meale,
4. Nu vor vorbi buzele meale nedreptate, nici limba mea va cugeta minciuna.
5. Departe fie de la mine să vă judec pre voi a fi drepti. Până mă voi sfârși, nu mă voi depărta de nevinovăția mea.
6. Îndreptarea mea, carea am început a o ținea, nu o voiu părăsi; că nu mă părăște inima mea în toată viața mea.
7. Fie ca necuratul, nepriiatinul meu și împotivnicul meu, ca cel nedrept.
8. Că ce nădeajde iaste fățarnicului, de răpește cu scumpie și nu sloboade Dumnezeu sufletul lui?
9. Au doară Dumnezeu va asculta strâgarea lui, când va veni asupra lui strâmtoarea?
10. Sau să va putea desfăta în Cel Atotputearnic și a chema pre Dumnezeu în toată vremea?

11. Învăța-vă-voi prin mâna lui Dumnezeu ceale || ce Atotputearnicul are, nici le voi ascunde. 39r

12. Iată, voi toți cunoașteți, și căci fără pricină deșarte graiți?

13. Aceasta iaste partea omului necurat la Dumnezeu și moștenirea celor sâlnici, carea de la Atotputearnicul o vor cuprinde.

14. De să vor înmulți fiii lui, în sabie vor fi, și nepoții lui nu să vor sătura de pâine.

15. Cei rămași de el să vor îngropa în perire, și văduvele lui nu vor plânge.

16. De va aduna ca pământul argintul și ca tina va găti vejmintele,

17. Găti-le-va, adecă, dară cel drept le va îmbrăca; și argintul, cel nevinovat îl va împărți.

18. Ziditu-ș-au ca molia casa sa, și ca păzitoriul ș-au făcut umbrariu.

*Psalm. 48, 18. [17] 19. *Cel bogat, când va dormi, nimică va lua cu sâne. Deșchide-ș-va ochii săi și nimic va afla.

20. Apuca-l-va ca apa lipsa, noaptea îl va împresura viforul.

21. Lua-l-va vântul înfierbântând și-l va duce și ca volbura îl va răpi din locul său.

22. Și va trimite preste el și nu-i va îngădui; din mânilor fugind va fugi.

23. Strânge-va preste el mânilor sale și va șuiera preste el, uitându-să spre locul lui.

Cap 28 |

Iov și spre nevinovăție s-au sârguit, că aceasta sângură iaste calea a dobândi înțelepciunea, carea i-o arată decât aurul cu mult a fi mai scumpă și cu nașterea, și cu vrednicia. Iară lui Dumnezeu cunoscute a fi oricare sânt firii ascunse, și înțelepciunea din ceriu a să da, nu cu aur a să cumpăra; a căruia înțelepciuni o părțica o are carea să dăruiaște prin frica lui Dumnezeu. 39v

1. re argintul înceaperea vinelor sale, și aurul loc în care să lămureaște.

2. Fierul din pământ să ia și piatra, de căldură topită, în aramă să întoarcă.

3. Vreamă au pus întunearecului, și sfârșitul tuturor însuș socoteaște și piatra ceații, și umbra morții.

4. Desparte răpegiunile de la norodul ce nimerniceaște, pre cei ce i-au uitat piciorul omului celui lipsit și pre cei rătăciți.

5. Pământul din care răsărea pâinea în locul său de foc s-au mistuit.

6. Locul samfirului, pietrele lui și gliile lui, aur.

7. Cărarea n-au cunoscut paserea, nici s-au uitat la ea ochiul vulturului;

8. Nu o au călcat fiii neguțătorilor, nici au trecut printr-însa leița.

9. La creamine ș-au întins mâna, răsturnat-au din rădăcini munții.

10. În pietri râuri au tăiat și tot ce-i scump || au văzut ochiul lui. 40r

11. Și ceale adânce a râurilor le-au cercetat, și ceale ascunse la lumină le-au adus.

12. Iară înțelepciunea unde să află? Și care e locul înțelegerii?

13. Nu ști omul prețul ei, nici să află în pământul celor ce desfătat trăiesc.

14. Adâncul zice: «Nu-i în mine!» Și marea graiaște: «Nu e cu mine!»

*Înțel. 7, 9. 15. *Nu să va da aur curat pentru ea, nici să va cumpăni argintul în schimbarea ei.

16. Nu să va dăru celor întinși cu văpseale din India, nici pietrii sardoniești ceii scumpe, nici samfirului.

17. Nu i să va zidi aur sau sticlă, nici să vor schimba pentru ea vase de aur.

18. Ceale înalte și mai presus nu să vor pomeni cu asămănarea ei; și să trage înțelepciunea din ceale ascunse.

19. Nu i să va asămăna topaziia din Ethiopiia, nici unsori curate i să vor asămăna.

20. De unde dară înțelepciunea vine? Și carea ieste locul înțelegerii?

21. Ascunsă iaste de la ochii tuturor celor vii și de paserile ceriului.

22. Perirea și moartea au zis: «Cu urechile noastre am auzit vestea ei!»

23. Dumnezeu înțeleage calea ei și El cunoaște locul ei. |

24. Că El priveaște marginile lumii și toate care sânt supt ceriu le veade, 40v

25. Care au făcut vânturilor cumpănă, și apele le-au spânzurat în măsură,

26. Când pune ploilor leage și cale vifoarelor ce sună;

27. Atunci o au văzut și o au vestit și o au gătit și o au cercat.

28. Și au zis omului: «Iată, frica Domnului, aceasta iaste înțelepciunea, și a să feri de rău, înțeleagerea».

Cap 29

Iov, dorind sănătatea dintăiu, cu multe cuvinte o povestează, împreună cu facerile sale de bine, ca de la sâne împotrivoarea priiatinilor hulă să o izbândească.

1. i au adaos Iov, luându-și pilda, și au zis:
2. „Cine îmi va da să fiu lângă lunile ceale dintăiu, lângă zilele în care Dumnezeu mă păzea?
3. Când strălucea candila Lui preste capul meu și la lumina Lui umblam într-un tuncarec,
4. Precum am fost în zilele tinerețelor mele, când în taină Dumnezeu era în sălașul meu,
5. Când era Atotputearnicul cu mine și, împregiurul meu, pruncii miei,
6. Când îmi spăla picioarele cu unt și piatra îmi vărsa părăie de untdelemn,
7. Când ieșeam la poarta cetății și în uliță îmi gătea cathedra? | |
- 41r 8. Vedea-mă tinerii și să ascundea, și bătrânii, sculându-se, înainte sta.
9. Căpeteniile înceta de-a grăi și deagetul pune guria sale.
10. Glasul său și-l contenea voivozii, și limba lor de gâtlanul său să lipea.
11. Ureachea, auzând, mă fericea, și ochiul, văzând, mărturie îmi da,
12. Pentru că slobozisem pre săracul ce strâga și pre cel rămas, căruia nu era agiutoriu.
13. Blagoslovenia celui ce era de-a perirea preste mine venia, și inima văduvei o am mângăiat.
14. Cu dreptatea m-am îmbrăcat și m-am înveștit, ca cu un văjmânt și cu o steamă, cu judecata mea.
15. Ochiu am fost celui orb și picior ștopului.
16. Tată eram săracilor și pricina carea nu știam cu deadinsul o cercam.
17. Zdrobiam măsealele celui necurat și din dinții lui luam prada,
18. Și ziceam: «În cuibușorul meu voiu muri și ca finicul voiu înmulți zilele.
19. Rădăcina mea s-au deschis lângă ape și rooa va zăbovi în săcerișul meu.
20. Slava mea pururea să va înnoi, și arcul meu în mâna mea să va întemeia».
- 41v 21. Cine mă auzia, aștepta judecata și, | luund aminte, tăcea la sfatul meu.
22. Cuvintelor mele nimică a adaoge îndrăzne și preste dâșii să strecura vorba mea.
23. Aștepta-mă ca ploaia, și gura sa o deșchidea ca la povoiul de sara.
24. De râdeam cândva cătră ei, nu credea, și lumina feații mele nu cădea pre pământ.
25. De aș fi vrut a mă duce la ei, ședeam întâiu; și șezând ca un împărat, împregiur stând oastea, eram celor măhniți mângăietoriu.

Cap 30

Plânge Iov fericea cea dintăiu, întoarsă șieș, slobozând Dumnezeu, spre mare supărare.

1. ară acum mă răd cei mai tineri cu vreamea, a căroră părinți nu mă învredniceam a-i pune cu căniile turmei mele,
2. A căroră vârtutea mânilor mie pentru nimica îmi era și de viață încă să vedea a fi nevrednici,
3. De lipsă și de foame stărpi, carii rodea în sângurătate, ponosiți de dosadă și mișelătate
4. Și mânca ierburi și scoarțele copacilor, și rădăcina jneapinilor era bucata lor.
5. Carii dintre văi aceastea răpind, fieștecare găsinde-le, la eale cu străgare alerga.
- 42r 6. În pustile răpegiunilor lăcuia și în cre | |păturile pământului sau pre locuri colțuroase;
7. Carii între unele ca aceastea să veselea și a fi supt cei bătrâni dulceți își socotea.
8. Fiii bolunzilor și a proștilor și pre pământ togma nearătându-se,
9. Acum spre cântecul lor sânt întors și m-am făcut lor spre pildă.
10. Urăscu-mă și departe fug de la mine, și fața mea a o scuipi nu să rușinează.
11. Că tulba Sa o au deșchis și m-au năcăjit și frâu au pus în gura mea.
12. Spre dreapta răsăritului dosăzile mele îndată s-au sculat. Picioarele mele mi-au întors și m-au apăsă ca cu valuri cu cărările sale.
13. Răsipit-au căile mele, aleșuitu-m-au și m-au biruit și n-au fost cine să-mi aducă agiutoriu.
14. Ca prin zidul spart și poarta deșchisă au năvălit asupra mea și la mișelătățile mele s-au tăvălit.
15. Întorsu-m-am în nimica, luat-ai ca vântul dorirea mea, și ca norul au trecut mântuirea mea.
16. Iară acum în mine însum să veștezează sufletul meu și mă stăpânesc zilele năcazului.

17. De noapte gura mea să pătrunde de dureri; și carii mânâncă nu dorm.
 18. Întru mulțimea lor să mistuiaște vejmântul meu și ca cu cujmulița vejmântului m-au ucis.
 19. Asămănatu-m-am tinei și aseaminea m-am | făcut scânteii și cenușii. 42v
 20. Strâg cătră Tine, și nu mă ascuți; stau, și nu Te uiți la mine.
 21. Schimbatu-Te-ai mie spre nemilostiv și întru-nvârtoșarea mâinii Tale Te împotrivești mie.
 22. Rădicatu-m-ai și ca pre vânt puindu-mă, m-ai izbit foarte.
 23. Știu că morții mă vei da, unde s-au rânduie casa a tot ce trăiaște,
 24. Însă nu spre mistuire acelora trimiți mâna Ta; și, de vor cădea, însuși vei mântui.
 25. Plângeam cândva preste cel ce era năcăjit și era milă sufletului meu de cel sărac.
 26. Așteptam ceale bune, și mi-au venit ceale reale. Așteptam lumina, și au năvălit întunecarecul.
 27. Ceale dinlontrul meu au fiert fără nici o odihnă, apucatu-m-au zilele năcazului.
 28. Măhnit umblam fără mânie. Sculându-mă, în gloată strâgam.
 29. Frate am fost bălaurilor și soție strușilor.
 30. Pielea mea s-au negrit preste mine, și oasele mele s-au săcat de zăduh.
 31. Întorsu-s-au spre jeale alăuta mea și organul meu spre glasul celor ce plâng.

Cap 31

*Iov, ca să se curățească de hula priiatinilor, pre judecătorul cel mai mare mărturia nevinovă | |țiii 43r
 sale chemând, facerile sale de bine, cu carele din pruncie s-au obicinuit, le povestește.*

1. „ăcut-am legătură cu ochii miei, ca nici încă să gândească de fecioară.
 2. Că ce parte ar avea Dumnezeu în mine de sus și moștenire Atotputearnicul din înălțime?
 3. Au doară nu e pierdere celui necurat și astrienare celor ce lucră nedreptate?
 4. Au nu El socotește căile mele și toți pașii miei îi numără?
 5. De am umblat întru deșertăciune și au grăbit întru vicleșug piciorul meu,
 6. Puie-mă în cumpănă dreaptă și cunoască Dumnezeu unirea mea.
 7. De s-au abătut pașul meu din cale și de au urmat după ochii miei inima mea, și de s-au lipit de ochii miei întinăciunea,
 8. Sămâna-voiu, și altul să mănca, și neamul meu să să deșradăcineaze.
 9. De s-au înceluit inima mea spre muiare și de am aleșuit la ușa priiatinului,
 10. Curvă altuia fie muiarea mea și preste ea să să pleace alții,
 11. Că aceasta nelegiuire iaste și nedreptate mare.
 12. Foc iaste până la perire, îmbucând și toate deșradăcinând nașterile.
 13. De n-am băgat samă asta la judeca | tă cu sluga mea și cu slujnica mea, când să certa 43v
 asupra mea,
 14. Că ce voi face când să va scula la judecată Dumnezeu? Și deacă va întreba, ce-i voi răspunde?
 15. Au doară nu în pântece m-au făcut cel ce și pre el l-au lucrat și m-au alcătuit în zgău unul?
 16. De am tăgăduit, ce vrea, săracilor, și ochii văduvei i-am făcut a aștepta,
 17. De mi-am mâncat înbucătura sângur și cel rămas sărac de n-au mâncat dintr-însa,
 18. (Că din copilăria mea au crescut cu mine mila și din pântecetele maicii mele au ieșit cu mine),
 19. De n-am socotit pre cel ce perea, pentru că n-au avut vejmânt și fără acoperemânt pre cel sărac,
 20. De nu mi-au mulțămit coastele lui și din lâna oilor mele s-au încălzit,
 21. De mi-am rădicat preste cel rămas mâna și când mă vedeam șezând în poartă mai sus,
 22. Umărul meu din închietura sa cază, și brațul meu cu oasele sale să să zdrobească,
 23. Că pururea, ca valurile ce să înflă asupra mea, m-am temut de Dumnezeu și greotatea Lui nu o am putut purta.
 24. De am socotit aurul a fi vârtutea mea și celui lămurit am zis: «Cutezarea mea ești!»
 25. De m-am veselit pentru multe averile mele și pentru că multe au găsit mâna mea, | |
 26. De am văzut soarele când strălucea și luna umblând curat 44r
 27. Și s-au veselit într-ascuns inima mea și am sărutat mâna mea cu gura mea,
 28. Carea iaste nedreptate mare și tăgăduire împotriva lui Dumnezeu celui Preaînalt,
 29. De m-am bucurat de căderea celui ce mă urăse și am săltat căci l-au aflat răul,
 30. Că n-am dat spre păcătuire gâtlejul meu, ca să-i poftească blăstămând sufletul lui,

31. De n-au zis oamenii sălașului meu: «Cine ne va da din cămurile lui, să ne săturăm?»,
 32. Afară n-au rămas nimearnicul, ușa mea călătorului au fost deschisă,
 33. De am ascuns ca un om păcatul meu și am tănuț în sânul meu nedreptatea mea,
 34. De m-am spăimântat de multa mulțime, și urgia rudenilor m-au înfricoșat și nu mai vartos am tăcut, nici am ieșit din ușe,
 35. Cine-m va da ascultătoriu, ca dorul meu să-l asculte Atotputearnicul și cartea să o scrie cel ce judecă,
 36. Ca în umărul meu să o port și să-l încungiur ca pre o coronă mie?
 37. Prin toate treaptele meale îl voiu vesti și ca o căpetenie îl voiu dărui. |
 44v 38. De strângă asupra mea pământul meu și cu el brazdele lui plâng,
 39. De i-am mâncat rodurile lui fără bani și sufletele lucrătorilor lui le-am năcăjit,
 40. În loc de grâu răsară-mi ciulini și, pentru orzu, spini!”
 Sfârșitu-s-au cuvintele lui Iov.

Cap 32

Iov, după ce au pus tăcere priiatinilor, să mustră împreună cu ei de nerăbdare de la Eliu, carele îș aruncă înțelepciunea.

1. i au lăsat acești trei oameni a răspunde lui Iov, pentru că drept li să vedea.
 2. Și s-au mâniat și s-au aprins Eliu, fiiul lui Varahil Vuziteanul, din ruda lui Ram. Și s-au mâniat asupra lui Iov, pentru că drept a fi pre sine înaintea lui Dumnezeu să zice,
 3. Iară împotiva priiatinilor lui s-au aprins, pentru că nu aflase răspuns cuvios, ci numai osândise pre Iov.
 4. Deci Eliu au așteptat pre Iov vorbind, pentru că era mai bătrâni cei ce grăia.
 5. Iară deacă văzuse că cei trii nu putuse răspunde, s-au mâniat foarte.
 6. Și răspunzând Eliu, fiiul lui Vahil Văziteanul, au zis:
 „Mai tânăr sânt cu vremea, iară voiu mai vechi și, pentru aceea, cu cap plecat m-am temut a vă spune judecata mea.
 45r 7. Că nădăjduiam cum că vârsta cea mai înde | lungată va grăi și mulțimea anilor va învăța înțelepciunea,
 8. Ci, precum văzu, duh iaste în oameni, și suflarea Celui Atotputearnic dă înțeleagere.
 9. Nu cei de multe veacuri sânt înțelepți, nici cei bătrâni înțeleg judecata.
 10. Pentru aceea voiu zice: «Ascultați-mă, arăta-vă-voiu și eu înțelepciunea mea.
 11. Că am așteptat vorbele voastre, auzit-am înțelepciunea voastră, până când vă v-ați întrebat prin cuvinte».
 12. Și până când vă gândeam a zice ceva, luam aminte. Ci, precum văzu, nu iaste cine să poată vâdi pre Iov și a răspunde dintre voi cuvintelor lui.
 13. Ca nu doară să ziceți: «Aflat-am înțelepciunea, Dumnezeu l-au lepădat, nu omul!»
 14. Nimic mi-au grăit mie, și eu nu după vorbele voastre îi voiu răspunde.
 15. Temutu-s-au, nici au mai răspuns și au depărtat de la sâneș vorbele.
 16. Deci, deacă i-am așteptat și n-au grăit, stătuț-au, nici au mai răspuns,
 17. Răspunde-voiu și eu partea mea și voiu arăta știința mea,
 18. Că sânt plin de vorbe și mă strânge duhul pântecelui meu.
 45v 19. Iată, pântecelul meu ca mustul fără răsuflătoare, care plosculițele ceale noao le | sparge.
 20. Grăi-voiu și voiu răsufla cătuși de cât; deschide-voiu buzele meale și voiu răspunde.
 21. Nu voiu lua fața bărbatului, și pre Dumnezeu omului nu-L voiu asămăna.
 22. Că nu știu până când voiu sta și doară după puțin mă va lua Făcătoriuul meu.

Cap 33

Eliu din vorbele lui Iov să sârguiaște a-l arăta a nu fi drept zicând în ce chip Dumnezeu grăiaște omului să-l înveațe și să-l cearte, și celui ce să întoarce să i să milostivească.

1. uzi, drept aceea, Iov, vorbele meale și toate cuvintele meale le ascultă!
 2. Iată, am deschis gura mea, vorbească limba mea în fălcile meale!
 3. Cu unită inima mea cuvintele meale, și judecată dreaptă buzele meale vor grăi.
 4. Duhul lui Dumnezeu m-au făcut și suflarea Atotputearnicului m-au înviat.

5. De poți, răspunde-mi, și împotriva feații mele stă.
 6. Iată, și pre mine și pre tine ne-au făcut Dumnezeu și dintr-aceiași lut și eu m-am alcătuit,
 7. Însă minunea mea să nu te înfricoșeze și vorba mea să nu-ți fie grea.
 8. Zis-ai dară în urechile mele, și glasul cuvintelor tale am auzit:
 9. «Curat sânt eu și fără greșală, neînti || nat, și nu iaste nedreptate în mine. 46r
 10. Pentru că ponosluri în mine au găsit, pentru aceea m-au gândit a-i fi nepriiatin.
 11. Pus-au în gros picioarele mele, păzit-au toate căile mele».
 12. Aceasta-i, dară, în carea nu ești îndreptat. Răspunde-ți-voiu că-i mai mare Dumnezeu decât omul.
 13. Împotriva Lui mustri, căci nu Ț-au răspuns la toate cuvintele?
 14. O dată grăiaște Domnul, și a doao oară aceeaș nu prociteaște.
 15. Prin somn în vederea de noaptea, când cade somnul pre oameni și dorm în pat,
 16. Atunci deschide urechile oamenilor și, învățându-i, îi deprinde în învățatură,
 17. Ca să întoarcă pre om de la ceale ce face și să-l sloboază din trufie,
 18. Scoțându-i sufletul din putrăgiune, și viața lui să nu treacă în sabie.
 19. Cearță și prin dureare în pat și toate oasele lui le face a să veștezi.
 20. Urâcioasă i să face în viața sa pâinea, și sufletului lui bucata cea mainte dorită.
 21. Râncezi-să-va trupul lui și oasele, care fusease acoperite, să vor goli.
 22. Apropiatu-s-au de strâcăciune sufletul lui, și viața lui, de ceale aducătoare de moarte.
 23. De va fi pentru el înger grăind, unul din mii, să vestească oamenilor dreptatea. |
 24. Milă-i va fi de el și va zice: «Slobozi-l, să nu să pogoară în strâcăciune; aflat-am în 46v
 ce să-i fiu milostiv».
 25. Mistuitu-s-au trupul lui de chinuri, întoarcă-să la zilele tinereățelor sale,
 26. Ruga-va pre Dumnezeu și va fi îngăduitoriu; și-l va vedea fața în veselie și va răsplăti omului dreptatea sa.
 27. Uita-să-va preste oameni și va zice: «Păcătuit-am și adevărat am greșit și, precum eram vreadnic, n-am luat».
 28. Slobozitu-ș-au sufletul, să nu meargă în perire ci, trăind, să vază lumina.
 29. Iată, acestea toate le lucră Dumnezeu de trei ori prin fieștecarele,
 30. Ca să cheme sufletele lor de la strâcăciune și să le lumineaze cu lumina celor vii.
 31. Ia aminte, Iov, și mă auzi; și taci când eu grăiesc,
 32. Iară de ai ce grăi, răspunde-mi, grăiaște, că vreau să te arăți drept.
 33. Iară de nu ai, ascultă-mă; taci, și te voiu învăța înțelepciunea!»

Cap 34

Eliu iarăși din cuvintele lui Iov îl mustră de blăstămăre și de alte răotăți, dreptatea dumnezeieștii judecăți arătând și, Aceluiași, puteri și cunoștințe toate a fi supuse.

- 1 eci, vestind Eliu, și aceastea au grăit: ||
 2 „Auziți, cei înțelepți, cuvintele mele, și cei învățați, ascultați-mă! 47r
 3 *Că ureachia cearcă cuvintele, și gâțlanul cu gustarea judecă bucatele.
 4. Judecată să ne aleagem și între noi să vedem ce-i mai bun.
 5. Că au zis Iov: «Drept sânt, și Dumnezeu au întors judecata mea,
 6. Că în ce mă judecă, minciună iaste; sâlnică săgeata mea, fără nici un păcat».
 7. Cine iaste om ca Iov, care bea nebunia ca apa,
 8. Care pășeaște cu cei ce lucră nedreptate și umblă cu oamenii cei necurați?
 9. Că au zis: «Nu va plăcea omul lui Dumnezeu, macar de va și alerga cu el».
 10. Pentru aceea, bărbați inimoși, auziți-mă! Departe fie de la Dumnezeu nemilostivirea,
 și de la Atotputearnicul nedreptatea!
 11. Că lucrul omului îl va întoarce lui, și după calea fieștecăruia le va întoarce lor.
 12. Că adevărat, Dumnezeu nu va osândi în deșert, nici Atotputearnicul va întoarce judecata.
 13. Pre cine altul au rânduit pre pământ, sau pre cine au pus preste lumea carea o au făcut?
 14. De va zice cătră el inima Sa, duhul lui și suflarea la Sâne le va trage,
 15. Scădea-va tot trupul împreună, și omul în țărână să va întoarce.
 16. Deci, de ai înțeleagere, auzi ceaea ce să zice și | ascultă glasul cuvântului mieu. 47v
 17. Au doară cel ce nu iubeaște judecata să poate sănătoșa? Și în ce chip tu pre Cel ce e drept atâta-L osândești?
 18. Care zice împăratului «Călcătoriu de leage»; care cheamă «Povățuitoriu» pre necurați,

*Sus 12, 11.

19. *Care nu ia feațele căpeteniilor, nici au cunoscut pre tiranul, când s-au pricinuit cu săracul; că lucrul mânilor Lui sânt toți. *2 Leage 10, 17.
20. Degrabă or muri; și în miazănoapte să vor turbura noroadele și vor treace și vor lua sâlnicul fără milă. 2 Par. 19, 7.
21. Că ochii Lui preste căile oamenilor și toți pașii lor îi socoteaște. Înțel. 6, 8 [7].
22. Nu iaste întunearec și nu-i umbra morții să să ascunză Lui cei ce lucră nedreptate. Ecli. 35, 15 [12].
23. Că nu mai iaste în puterea omului ca să vie la Dumnezeu spre judecată. Fapt. 10, 34.
24. Zdrobi-va pre mulți și nenumărați și va face pre alții a sta pentru ei, Râm. 2, 11.
25. Că au cunoscut lucrurile lor; și, pentru aceea, va aduce noaptea și-i va zdrobi. Gal. 2, 6.
26. Ca pre cei necurați i-au lovit în locul celor ce văd. Efes. 6, 9.
27. Cari ca cu deadinsul s-au depărtat de El și toate căile Lui n-au vrut a le înțeleage, Colos 3, 25.
28. Ca să facă a ajunge la El strâgarea celui lipsit și să asculte glasul săracilor. 1 Petru 1, 17.
29. Că El, dăruind pace, cine iaste care să osândească? După ce-Și va ascunde fața, cine iaste care să să uite la El și preste neamuri și preste toți oamenii? | |
- 48r 30. Care a împărăți face pre omul fățarnic pentru păcatele norodului.
31. Deacă, dară, eu am grăit cătră Dumnezeu, nici pre tine nu te voiu opri.
32. De am greșit, Tu mă învață; de am grăit nedreptate, mai mult nu voiu adaoge.
33. Au doară de la tine o ceare Dumnezeu, pentru că nu Ț-au plăcut? Că tu ai început a grăi, și nu eu? Iară de știi ceva mai bine, grăiaște!
34. Oamenii cei ce înțeleg grăiască mie, și omul înțelept mă asculte.
35. Iară Iov bolunzeazăte au grăit, și cuvintele lui nu răsună învățătura.
36. Tatăl meu, cearce-să Iov până în sfârșit! Să nu încetezi de la omul nedreptății,
37. Că adaoge preste păcatele sale blăstămăre, însă între noi să să strângă; și atunci la judecată cheme cu cuvintele sale pre Dumnezeu”.

Cap 35

Eliu neadevărat culegând, cum că ar fi zis Iov a nu plăcea lui Dumnezeu ce-i drept, arată nu lui Dumnezeu, ci omului, și milostivirea a-i folosi, și nemilostivirea a-i străca.

1. eci Eliu aceastea iarăși au grăit:
2. „Au doară dreaptă ți să veade gândirea ta, ca să zici: «Mai drept sânt decât Dumnezeu?»
3. Că ai zis: «Nu-ți place ce-i drept», sau «Ce-ți va folosi ție de voiu păcătui eu?» |
48v 4. Deci, eu voiu răspunde vorbelor tale și priiatinilor tăi cu tine:
5. «Priveaște la ceriu și te uită și vezi ceriul, că-i mai înalt decât tine.
6. De vei păcătui, ce-I vei străca? Și de să vor înmulți nedreptățile tale, ce vei face împotriva Lui?
7. Iară de vei lucra drept, ce-I vei dăru, au ce va lua din mâna ta?
8. Omului care-i ție aseamăna va străca nemilostivirea ta, și pre fiul omului îl va ajuta dreptatea ta.
9. Pentru mulțimea hulitorilor vor striga și să vor văieta pentru sâlnicia brațului tiranilor».
10. Și n-au zis: «Unde-i Dumnezeu, Care m-au făcut, Care au dat cântările în noapte,
11. Care ne învață preste dobitoacele pământului și preste paserile ceriului ne deprinde?»
12. Acolo vor străga și nu-i va asculta, pentru truflia celor răi.
13. Nu dară în deșert va auzi Dumnezeu și Atotputearnicul pricinile fieștecărora le va vedea.
14. Și deacă vei zice: «Nu socoteaște», judecă-te înaintea Lui și-L aștaptă.
15. Că acum nu aduce urgiia Sa, nici izbândeazăte răotatea foarte.
16. Așa, dară, Iov în deșert își deșchide gura sa și fără știință înmulțeaște vorba”.

Cap 36 | |

49r *Eliu apără dreptatea dumnezeieștii judecăți, carele loveaște să înveaște. Grăiaște ca la Sâne să să întorcă. Pre cei ce să întorc de pedeapse îi sloboade; îndeamnă drept aceea pre Iov spre întorcere, făgăduindu-i toate norocite.*

1. i, adăogând Eliu, aceastea au grăit:
2. „Sufere-mă puțințel și-ți voiu spune, că încă am ce grăi pentru Dumnezeu.
3. Proceti-voiu știința mea din-ceput și pre Făcătorul meu Îl voiu arăta drept a fi.

4. Că adevărat fără minciună cuvintele mele și știința desăvârșit să va arăta ție.
 5. Dumnezeu pre cei puternici nu-i leapădă, că și El e puternic,
 6. Ci nu mântuiaște pre cei necurați și judecată săracilor dăruiaște.
 7. Nu ia de la cel drept ochii Săi și împărații în scaun îi așază în veac, și ei să rădică.
 8. Și de vor fi în lanțuri și să vor lega cu funile sărăcii,
 9. Spune-le-va lucrurile lor și răotățile lor, că sâlnici au fost.
 10. Și va dezvăli ureachiia lor, să-i cearte. Și va grăi să să întoarcă de la nedreptate.
 11. De vor asculta și vor ținea, plini-vor zilele sale în bine, și anii săi în slavă. |
 12. Iară de nu vor asculta, vor trece prin sabie și să vor mistui în bolunzie. 49v
 13. Fățarnicii și cei vicleani întărâtă mâniia lui Dumnezeu; nici vor strâga când vor fi biruiți.
 14. Muri-va în vifor sufletul lor, și viața lor între cei muieroteci.
 15. Scoate-va din strâmtoarea sa pre cel sărac și va dezvăli în năcaz ureachiia lui.
 16. Deci te va mântui de gura cea strâmtă pe larg și care nu are temeiu supt sine, iară odihna measii tale va fi plină de grăsime.
 17. Pricina ta ca a necuratului s-au judecat; pricina și judecata vei lua.
 18. Să nu te biruiască, dară, mânia, ca să apeși pre cineva; nici mulțimea darurilor să te pleace.
 19. Pune jos mărimea ta fără năcaz și toț cei vârtoși cu tărimea.
 20. Să nu tragi noaptea să să suie noroadele pentru dânșii.
 21. Păzeazăte, să nu te abați spre nedreptate; că aceasta ai început a urma după mișelătate.
 22. Iată, Dumnezeu e înalt întru tăriia Sa, și nime nu-i aseamenea între cei ce fac legile.
 23. Cine va putea ispiti căile Lui? Au cine îi poate zice: «Lucrat-ai nedreptate?»
 24. Adu-ți aminte că nu cunoști lucrul Lui, despre care au cântat bărbații. ||
 25. Toți oamenii Îl văd, fieștecare să uită de departe. 50r
 26. Iată, Dumnezeu mare, biruind știința noastră. Numărul anilor Lui, nesocotit.
 27. Care ia picăturile ploii și varsă povoaiele ca volbura,
 28. Care din nori curg, care mainte urzesc toate de sus,
 29. De va vrea a întinde norii ca șatra Sa,
 30. Și va fulgera cu lumina Sa de sus, și țîțanile mării le va acoperi;
 31. Că prin aceastea judecă noroadele și dă hrană multor muritori.
 32. În mâni ascunde lumina și-i porunceazăte ca iară să vie,
 33. Vesteaște despre ea priiatinului Său, că moșia Lui iaste și la ea să poate sui.

Cap 37

Eliu, din minunatele lui Dumnezeu lucruri, arată înțelepciunea lui Dumnezeu, puterea și dreptatea și judecata Lui cea neispitită, carele a le fi hulit Iov gândeaște. Pentru aceea il dojeneazăte, ca cu totul să să supuie vrearii lui Dumnezeu.

- 1 reste aceasta s-au spăimântat inima mea și s-au mișcat din locul său.
 2 Auziți auzire în groaza glasului Lui și | sunetul ce porceade din gura Lui. 50v
 3 Supt toate ceriurile El socoteazăte și lumina Lui preste marginile pământului.
 4. După El va rugi sunetul, tuna-va cu glasul mărimei Sale și nu va cerceta când să va auzi glasul Lui.
 5. Tuna-va Dumnezeu în glasul Său minunat, care face ceale mari și neispitite,
 6. Care porunceazăte zăpăzii să cază pre pământ și ploilor de iarna și povoiului tării Sale,
 7. Care în mâna tuturor oamenilor însămnează să cunoască fieștecarele lucrurile sale.
 8. Întra-va fiiara în viezuină și în bărlugul său va zăbovi.
 9. De la ceale dinlăuntru va ieși viforul, și de la miazănoapte, frigul.
 10. Suflând Dumnezeu, creazăte gerul și iarăși să varsă ape late.
 11. Grâul doreazăte nori, și norii trimit lumina sa,
 12. Carii luminează prinpregiur, oriîncătro vreară stăpânitoriului îi duce, la tot ce le va porunci, preste fața pământului;
 13. Sau întru un neam, sau în pământul său, sau în fieștecare locul milei Sale va porunci a să afla.
 14. Ascultă aceastea, Iovule! Stăi și socoteazăte ceale minunate a lui Dumnezeu!
 15. Au doară știi când au poruncit Dumnezeu || ploilor, să areate lumina norilor Lui? 51r
 16. Au doară ai cunoscut cărările norilor ceale tari și științele ceale desăvârșite?
 17. Au nu vejmintele tale sânt calde, când să suflă pământul de la miazăzi?
 18. Tu doară cu El ai făcut ceriurile, carii foarte vârtoși ca cu arama s-au vărsat.

19. Arată-ne noao ce vom zice Lui; că noi ne învăluim cu întunearecul.
 20. Cine Îi va povesti ceale ce grăiesc? De va și grăi, omul să va îmbuca.
 21. Iară nu văd lumina; degrabă văzduhul să va sili spre nori, și vântul ce trece îi va lunga.
 22. De la miazănoapte aurul vine, și la Dumnezeu fricoasă laudare.
 23. Cu vreadnicie pre El a-l afla nu putem. Mare-i cu tărimea și cu judecata și dreptatea, și a să spune nu poate.
 24. Pentru aceeaa să vor teame de El oamenii și nu vor cuteza a să uita la El toți carii să văd loruși a fi înțelepți”.

Cap 38

Dumnezeu Însuși prigonirii Să pune de față și, poruncind lui Eliu a tăcea, ceartă pre Iov, arătând din ceale făcute de la Sâne lucruri a nu putea el cuprinde dumnezeiasca putere și înțelepciunea.

- 51v 1 i, răspunzând Domnul din vifor, au zis: |
 2 „Cine iaste acesta mestecând vorbele cu cuvinte nepreceptute?
 3 Încinge ca un bărbat coapsele tale și te voiu întreba și-M răspunde!
 4. Unde erai când puneam temeliile pământului? Spune-M, de ai înțeleagere!
 5. Cine au pus măsura lui, de știi? Sau cine au întins preste el linie?
 6. Pre ce s-au întărit temeliile lui, sau cine au slobozit piatra lui cea din capul unghiului?
 7. Când Mă lauda împreună stealele de dimineața și să veselea toți fiii lui Dumnezeu?
 8. Cine au încuiat cu ușile marea, când rumpea ca din zgău ieșind?
 9. Când puneam norul îmbrăcăminte ei, și cu ceață, ca cu scutecele pruncii, o înfășam?
 10. Împrejuratu-o-am cu hotarele Meale și i-am pus zar și ușe
 11. Și am zis: «Până aici vei veni, și nu vei purceade mai mult și aici îți vei înfrânge valurile tale ceale ce să umflă!»
 12. Au doară după nașterea ta ai poruncit demineții și ai arătat zorilor locul său
 13. Și ai ținut bătând marginile pământului și ai scuturat pre cei necurați dintr-însul?
 14. Întoarce-să-va sămnu ca tina și va sta ca vâjmântul;
 15. Și să va lua de la cei necurați lumina sa și brațul cel înalt să va înfrânge.
 52r 16. Au doară ai intrat în adâncul mării și || prin ceale mai de pre urmă ale adâncului ai umblat?
 17. Au doară ți s-au deșchis porțile morții și ușile întunearecului le-ai văzut?
 18. Au doară ai socotit lățimea pământului? Spune-mi, de știi toate,
 19. În care cale lăcuiaște lumina și în care e locul întunearecului,
 20. Ca să duci fieștecare la hotarele sale și să înțalegi cărările casei lui.
 21. Știi ai atunci că te vei naște? Și numărul zilelor tale știutu-l-ai?
 22. Au doară ai intrat în comoarele zăpăzii sau vistieriile grindinii văzutu-le-ai?
 23. Care am gătit spre vreamea vrăjmașului, spre zioa bătaii și a războiului?
 24. Pre care cale să trimite lumina și să împarte căldura pre pământ?
 25. Cine au dat povoiului celui cu mare purceadere alergarea? Și calea tunetului ce răsună,
 26. Să ploaie pre pământ fără om, în pustie, unde nime dintre cei muritori zăboveaște?
 27. Să umple cea fără de cale și pustiită și să crească ierburi verzi?
 28. Cine-i tatâl ploii? Sau cine au născut picăturile cele de roao?
 29. Dintr-a cui pântece au ieșit ghiiața? Și gerul din ceriu cine l-au născut?
 52v 30. Spre asămânarea pietrii apele să învăr |toșază și fața adâncului împreună să strânge.
 31. Au doară vei putea împreuna ceale strălucitoare a Pleadii steale, au împregiurul mieziinoptii a-l răsipi?
 32. Au doară scoți Luceafărul în vreamea sa, și cel de sara preste fiii pământului faci-l a să scula?
 33. Au doară cunoști rânduiala ceriului, și vei pune socoteala lui pre pământ?
 34. Au doară vei înălța în negură glasul tău, și răpegiunea apelor te va acoperi?
 35. Au doară vei trimite fulgerile și să vor duce și, întorcându-să, îți vor zice: «Iată, noi!»?
 36. Cine au pus în ceale dinlăuntru înțelepciunea? Sau cine au dat cocoșului înțeleagerea?
 37. Cine va spune socoteala ceriurilor, și cântecul ceriului a dormi cine-l va face?
 38. Când să turna pravul pre pământ și gliile să întuneca?
 39. Au doară vei prinde prada leitei și sufletul puilor ei îl vei umplea,

40. Când să culcă în gropi și în peșteri leșuiesc?
 *Psalms 146, 9. 41. *Cine gătește corbului hrana sa, când puii lui strângă cătră Dumnezeu, rătăcind pentru că n-au hrană?

Cap 39

*Dumnezeu lui Iov arată ceale minunate ale Sale, și din capre sălbatece și din mă | gari sălbateci, 53r
 din rinoceros, din struțu, din cal și din pașoră, muștrându-l că cu Sâne au vrut a să certa. Din
 care Iov clătindu-să, să cunoaște a fi grăit îndrăznețu.*

1. u doară ai cunoscut vreamea fătării caprelor sălbatece în pietri sau a făta cerboaiele le-ai socotit?
2. Numărat-ai lunile luării lor în pânțete și vreamea fătării lor știutu-o-ai?
3. Pleacă-să spre fătare și fată și slobod rugirea.
4. Despartu-să vițeei lor și merg la pășune; ies, și nu să întorc la eale.
5. Cine au slobozit măgariul sălbatec slobod, și legăturile lui cine le-au dezlegat?
6. Căruia am dat în sângurătate casă și lăcașele lui în pământul sărăturii,
7. Urgiseaște mulțimea cetății, străgarea sălitoriului nu aude,
8. Priveaște împregiur munții pășunii sale și toate ceale verzi le cearcă.
9. Au doară va vrea rinocherul a-ți sluji, sau va zăbovi la iaslea ta?
10. Au doară vei lega rinocherul la arat cu curaoa ta? Sau va frânge gliile văilor după tine?
11. Au doară cutezare vei avea în tăria lui cea mare și vei lăsa lui ostenealele tale?
12. Au doară îi vei creade că-ț va întoarce sămânța și-ți va aduna aria ta? |
13. Peana struțului aseamenea iaste cu peana herodiii și a uliului. 53v
14. Când își lasă oaole pre pământ, tu doară în pulbere le vei încălzi?
15. Uită-să că piciorul le calcă, sau fiiara câmpului le zdrobeaște;
16. Învărtoșază-să spre fiii săi ca când n-ar fi ai săi; în zădar să va osteni, nici o frică silind.
17. Că l-au lipsit Dumnezeu de înțelepciune, nici i-au dat înțeleagere.
18. Când va fi vreamea, își rădică spre înălțime arepile. Râde de cal și de călărețul lui.
19. Au doară vei da calului tărie, sau vei încungiura grumazului lui rânchezare?
20. Au doară îl vei deștepta ca lăcustele? Slava norilor lui, frica.
21. Pământul cu copita sapă, saltă îndrăznețu, întru întâmpinarea celor întramaț merge.
22. Nu socoteaște spaima, nici îngăduiaște sabiei.
23. Preste el va suna tulba, scutura-să-va sulița și pavăza.
24. Fierbând și sfărăind va sorbi pământul, nici socoteaște de răsunarea dobei.
25. Când va auzi bucinul, zice: «Vai, departe miroasă războiul, îndemnul voievozilor și urlarea oastei».
26. Au doară prin înțelepciunea ta să împenează uliul, întinzindu-și arepile spre austru? | |
27. Au doară după porunca ta să va înălța pajera și în ceale pietroasă își va pune cuibul? 54r
28. În pietri rămâne și în colțuri prăpaznice lăcuiaste și în râpi neapropiate.
29. De acolo pândeaște la hrană și de departe ochii ei privesc.
30. Puii ei vor linge sânge, și oriune va fi strâvul, îndată-i acolo”.
31. Și au adaos Domnul și au grăit cătră Iov:
32. „Au doară cine să ceartă cu Dumnezeu așa lezne să odihneaște? Adevărat, care muștră pre Dumnezeu trebuie să-I răspunză”.
33. Și răspunzând Iov Domnului, au zis:
34. „Cel ce deșert am grăit, ce voiui putea răspunde? Mâna mea o voiui pune pe gura mea.
35. Una am grăit, carea batâr de n-aș fi zis, și alta, cărora mai mult n-oiu adaoge”.

Cap 40

Dumnezeu, vădind pre Iov că s-ar fi văzut a huli dreptatea Lui, îi arată puterea Sa în Vehemoth și în Leviathan, puindu-i tăcere.

1. i răspunzând Domnul lui Iov din volbură, au zis:
2. „Încinge ca un bărbat coapsele tale! Întreba-te-voiui și-Mi spune:
3. Au doară deșertă vei face judecata Mea și Mă vei osândi pre Mine să te îndreptezi tu? |

- 54v 4. Și de ai braț ca Dumnezeu și de tuni cu aseamenea glas?
 5. Împregiură-te cu podoabă și întru înălțime te rădică și fii slăvit și cu înfrâmsățate haine te îmbracă.
 6. Răsipeaște pre cei mândri în urgiia ta și, privind pre tot cel trufașu, smerează;
 7. Privează pre toți cei mândri și-i rușinează și zdrobează pre cei necurați în locul său;
 8. Ascunde-i în pulbere împreună și fața lor o astupă în groapă,
 9. Și Eu voi mărturisi că te poate mântui dreapta ta.
 10. Iată, Vehemoth, care l-am făcut cu tine, fân ca boul mîncă.
 11. Tăria lui, în coapsele lui, și vîrtutea lui, în buricul pîntecelui său.
 12. Strînge-și coada ca chedrul, vinele rărunchilor lui încâlcite sînt.
 13. Oasele lui, ca fluierile de aramă; cîrnurile lui, ca tăblile de fier.
 14. El iaste începutul căilor lui Dumnezeu Care l-au făcut; pune-va sabia Sa.
 15. Acestuia munții ierburi aduc. Toate fierile cîmpului să vor juca acolo.
 16. Supt umbră doarme, supt ascunsul trestiei și în locuri apătoase.
 17. Acopăr umbrele umbra lui, împregiura-l-vor sălcile răpegiunii. ||
- 55r 18. Iată, va sorbi râul și nu să va mira și are nădejde că curge Iordanul în gura lui.
 19. În ochii lui ca cu undița îl va prinde și în prăjini va pătrunde cîrnurile lui.
 20. Au putea-vei trage afară cu undița pre Leviathan? Și cu funea lega-vei limba lui?
 21. Au doară vei pune belciug în nările lui, sau cu belciug vei pătrunde falca lui?
 22. Au doară va înmulți cătră tine rugăciuni sau va grăi ție ceale moi?
 23. Au doară va face cu tine lăgătură și-l vei lua slugă veacinică?
 24. Au doară te vei juca cu el ca cu o pasere sau îl vei lega slujnicilor tale?
 25. Tăia-l-vor priiatinii, împărți-l-vor neguțătorii?
 26. Au doară vei umplea vâșile cu pielea lui, grohota peștilor cu capul lui?
 27. Pune preste el mâna ta! Adu-ți aminte de războiu, nici adaoge mai mult a grăi.
 28. Iată, nădejdea lui îl va înșela și văzând toți să va prăpădi.

Cap 41

Răotatea lui Vehemoth mai mult să arată după mădulările lui, învărtoșarea și mândria. |

- 55v 1. u ca un nemilostiv l-oiu deștepta; că cine poate sta împotriva feații Meale?
 2. Cine mainte Mi-au dat, ca să-i întorc? Toate care supt ceriu sînt, ale Meale sînt.
 3. Nu-i voi îngădui și cuvintelor celor putearnice și spre rugare togmite.
 4. Cine va dezvăli fața îmbrăcăminteii lui, și în mijlocul gurii lui cine va intra?
 5. Porțile feații lui cine le va deșchide? Prinprejurul dinților lui, groază.
 6. Trupul lui, ca pavezele ceale vărsate, împreunat cu solzii ce să apasă.
 7. Unul unuia să împreună și nici răsufare încă nu iase printr-înșii.
 8. Și unul de altul să va lipi și, țâindu-să, nicidecum să vor desface.
 9. Șternutarea lui, strălucirea focului, și ochii lui, ca geanele diminetii.
 10. Din gura lui fălinari purced, ca bradul rășinos în foc aprins.
 11. Din nările lui iase suflul ca din oala aprinsă și fierbând.
 12. Aburul lui cărbunii îi face a arde și flacăra din gura lui iase.
 13. În grumazii lui va zăbovi tăria, și fața lui o petreace lipsa.
- 56r 14. Mădulările cîrnurilor lui să lipesc de sineș, trimite-va împotriva lui fulge || re, și la alt loc nu să vor duce.
 15. Inima lui să va învărtoșă ca o piatră și să va strînge ca ileul faurului.
 16. Deacă să va lua, să vor teame îngerii și, înfricoșați, să vor curăți.
 17. Deacă-l va apuca sabia, nu va putea sta nici sulița, nici platoșa de fier.
 18. Că va socoti ca plevele fierul, și arama ca lemnul cel putred.
 19. Nu-l va lunga omul săgetătoriu, în păiușu s-au întors lui pietrile praștii.
 20. Ca păiușul va socoti maiul și va râde de cel ce-și răsună sulița.
 21. Supt el vor fi razele soarelui și-și va aștearne aurul ca tina.
 22. A fierbe va face, ca oala, adâncul mării și va pune ca când clocotesc unsoarele.
 23. După el va străluci cărarea, socoti-va adâncul ca pre cel ce îmbătrânează.
 24. Nu este pre pământ puteare carea să i să aseamine, care s-au făcut ca să nu să teamă de nime.
 25. Tot ce-i înalt veade, el este împărat preste toți fiii trușii”.

Cap 42

*Să cunoaște Iov a fi vorbit neînțelepțește, și de la Dumnezeu să socotească mai nainte de |
priiatini și pentru ei să roagă. Îndoite luând de ceale ce pierduse, și mai pe urmă, plin de zile, 56v
în pace s-au odihnit.*

1. i răspunzând Iov Domnului, au zis:
2. „Știu că toate le poți și nici un cuget nu să poate tăinui de Tine.
3. Cine iaste acesta carele tăinuiaste sfatul fără știință? Pentru aceea neînțelepțește am grăit și carele sânt preste măsură, preste știința mea.
4. Auzi, și eu voiu grăi; întreba-Te-voiu și-mi răspunde.
5. Cu auzul urechii Te-am auzit, iară acum ochiul meu Te vede.
6. Pentru aceea însumi mă mustru și mă pocăiesc în spuză și în cenușe”.
7. Iară după ce au grăit Domnul cuvintele aceastea cătră Iov, au zis cătră Elifaz Thamaniteanul: „Mîniatu-s-au urgiia Mea asupra ta și spre doi priiatinii tăi, că n-ați grăit înaintea Mea drept, ca sluga Mea, Iov.
8. Luați-vă dară șapte tauri și șapte berbeci și vă duceți la sluga Mea, Iov, și aduceți jârtvă pentru voi. Iară Iov, sluga Mea, să va ruga pentru voi. Fața lui o voiu priimi, ca să nu vi să socotească bolunzia; că n-ați grăit cătră Mine ceale || dreapte, ca sluga Mea, Iov. 57r
9. Și s-au dus Elifaz Thamaniteanul și Valdad Suhiteanul și Sofar Naamiteanul și au făcut precum grăise Domnul cătră dânșii; și au priimit Domnul fața lui Iov.
10. Și Domnul încă s-au întors la pocăința lui Iov, când să ruga pentru priiatinii săi. Și au dat Domnul toate, oricare fusease a lui Iov, îndoite.
11. Și au venit la el toți frații săi și toate surorile sale și toți carii îl cunoscuse mainte și au mâncat cu el pâine în casa lui. Și au clătît preste el capul și l-au mângăiat preste tot răul ce adusease Domnul asupra lui. Și i-au dat fieștecarele câte o oaie și câte un cercel de aur.
12. Iară Domnul au blagoslovit ceale mai de pre urmă a lui Iov mai mult decât ceale dintâiu a lui. Și i s-au făcut patrusprăzece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de pãrechi de boi și o mie de asine.
13. Și i-au fost lui șapte feciori și trii feate.
14. Și au chemat numele unuia Zio și numele alție Cassia și numele a treia, Cornul Fluierului.
15. Și nu s-au aflat muieri frumoase ca fetele lui Iov în tot | pãmântul. Și le-au dat tatăl 57v lor moștenire între frații lor.
16. Și au trăit Iov după aceastea o sută patruzeaci de ani și au văzut fiii săi și fiii fiilor săi până la al patrulea neam; și au murit bătrân și plin de zile.

